

ia77

JazzFlits

14 januari 2008,
6de jaargang, nummer 90

CONCERTVERSLAG

NATHALIE LORIERS GEEFT EEN VAN DE MOOISTE OPTREDENS VAN 2007

Het trio van pianiste Nathalie Lories (foto) met trompettist Bert Joris en bassist Philippe Aerts gaf op 21 december in de Toonzaal van Den Bosch een van de mooiste optredens van 2007. Het akoestische optreden toonde aan dat kwaliteit en bekendheid lang niet altijd samengaan. Slechts een kleine groep genoot van het fluwelen toucher van deze Belgische pianiste en van haar intieme muzikale conversatie met Bert Joris. Te vrezen valt dat dit Belgische geheim in ons land nog wel even geheim blijft. (Foto en tekst: Tom Beetz)

NIEUWSSELECTIE

SAXOFONIST FRANK MORGAN OVERLEDEN

Altsaxofonist Frank Morgan is 14 december thuis in Minneapolis aan nierfalen overleden. Hij had net een Europese tournee achter de rug, in het kader waarvan hij ook enkele concerten met pianist Rein de Graaff gaf. Morgan zou 23 december 74 zijn geworden.

Morgan was een Parker-adept. Hij maakte in de jaren vijftig platen met Milt Jackson, Kenny Clarke en Wardell Gray. Midden jaren vijftig verdween hij van het toneel. Hij was verslaafd aan heroïne en bracht zijn tijd grotendeels in de gevangenis door. Morgan nam in 1985 de draad weer op en maakte daarna platen voor Contemporary, Antilles, Telarc en High Note, in het gezelschap van onder anderen Wynton Marsalis, George Cables en Buster Williams.

IN DIT NUMMER

Nieuws	p 1
Boekbespreking	p 7
- Bild-Biografie Hans Koller (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	p 9
- Herbie Hancock, Angelo Verploegen, Johnny Meijer, Chris Potter, Bo's Art Trio, Wolter Wierbos, Stage Band, Bite The Gnatze, Esra Dalfidan e.a.	
Concertverslagen	p 13
- Stefan Lievestro, Archie Shepp en Big Bad City Band	
En verder	
- Chet Baker in Den Bosch (Lex Lammen)	p 5
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	p 6
- Jazz in de Oude Stijl (Gerard Bielderman)	p 15
- Vrijval van rechten einde van jazz?	p 16
- Lezersreacties	p 17

NIEUW: LEES EN LUISTER

Klik op: www.jazz.fm/JazzFM91_Player.htm
en u hoort JAZZ FM 91

JAZZ SAMEN MET POP EN KLASSIEK IN NIEUWE BELANGENORGANISATIE

De samenwerkende jazzinstellingen (het Nederlands Jazz Archief, de Dutch Jazz Connection en de Nederlandse Jazzdienst), het Nationaal Pop Instituut, Donemus, Gaudeamus en De Kamervraag zijn per 1 januari gefuseerd tot het Muziek Centrum Nederland (MCN). De nieuwe organisatie is daarmee hét kennis- en promotiecentrum van de Nederlandse muziekwereld, zowel op nationaal als internationaal niveau.

Het MCN zal de activiteiten van de fusiepartners voortzetten, maar ook nieuwe activiteiten ontwikkelen op het gebied van promotie, educatie en informatie. Bepaalde activiteiten van de fusiepartners zullen worden verbreed. De MCN krijgt een eigen uitgeverij en het Muziek Informatie Centrum moet het kenniscentrum voor hedendaagse muziek in Nederland worden, met in de collectie zowel pop, jazz als hedendaagse muziek. De MCN gaat ook de organisatie van de Dutch Jazz Meeting voor zijn rekening nemen.

OSCAR PETERSON GESTORVEN

In zijn woonplaats Toronto is 24 december 2007 pianist Oscar Peterson overleden aan nierproblemen. Hij was 82 jaar. Peterson vergaarde een groot publiek met zijn trio's, waarin hij onder anderen speelde met de bassisten Ray Brown en Niels Henning Ørsted Pedersen, en de gitaristen Barney Kessel, Herb Ellis en Joe Pass.

De Canadees Oscar Peterson werd sterk beïnvloed door Art Tatum. Zijn wereldwijde doorbraak kwam in 1949 toen hij zich verbond aan jazzimpresario Norman Granz. Die haalde hem naar de VS en liet hem deelnemen aan de Jazz at the Philharmonic-tournees, waarmee hij diverse podia in de wereld aandeed. Peterson stond bekend om zijn snelheid, notenrijkdom en melodieuze stijl. De pianist trad tot ongeveer een jaar geleden nog op. Wel had hij sinds een hersenbloeding in 1993 minder controle over zijn linkerhand.

JAZZFLITS nummer 91 staat 28 januari op www.jazzflits.nl

PLATEN

ENORME PRIVATE JAZZPLATENCOLLECTIE NAAR OBERLIN CONSERVATORIUM

De vermoedelijk grootste private jazzplatencollectie van de VS krijgt een plek in het Oberlin Conservatory of Music in Oberlin, Ohio. De collectie omvat meer dan honderdduizend platen en is eigendom van James en Susan Neumann, inwoners van Chicago.

James Neumann begon met verzamelen in 1958, toen lp's nog geen verzamelobject waren. De collectie omvat onder meer alle platen van Miles Davis, Thelonious Monk en Dizzy Gillespie. De verzamelaars trachtten hun verzameling in hun woonplaats te slijten, maar veel gegadigden haakten af vanwege gebrek aan ruimte. Het Oberlin Conservatory be trekt in 2009 een nieuw gebouw en kan daar de collectie, die ook posters, handtekeningen en andere jazzmemorabilia bevat, kwijt. Volgens Neumann vertegenwoordigt zijn collectie een waarde van een half miljoen dollar. Alle platen zullen in de loop van de tijd worden gedigitaliseerd.

PODIA

ARTISTIEK DIRECTEUR RONNIE SCOTT'S JAZZCLUB NEEMT ONTSLAG

De artistiek directeur van de vermaarde Londense jazzclub Ronnie Scott's heeft zijn functie medio december neergelegd. Leo Green verwijt de directie 'disinterest in jazz', zo meldt hij in een verklaring die onder meer op de website van het Britse blad Jazzwise te lezen is.

Het gebrek aan kennis over jazz bij zijn collega's stuitte hem steeds meer tegen de borst: "When it came to the point where certain members of management had to ask me who McCoy Tyner was, I arrived, fairly rapidly, at the conclusion that perhaps my skills were to be best utilized elsewhere." Green heeft bijna anderhalf jaar de programmering van Ronnie Scott's verzorgd en nodigde musici uit als Branford Marsalis, Tony Bennett, Chick Corea, Pat Martino, Billy Cobham, Wynton Marsalis, Stan Tracey, Martin Taylor, Roy Hargrove en zijn vader Benny Green. Ronny Scott's kwam twee jaar geleden in andere handen. Sindsdien is er voor miljoenen euro's aan de club vertimmerd. Niet alleen Leo Green heeft kritiek op de nieuwe leiding. Meer jazzliefhebbers zien met lede ogen aan dat in de programmering meer en meer ruimte wordt gemaakt voor soul, R&B en cabaret. Ook zijn zowel de entreprijzen als het lidmaatschapsgeld verhoogd. In een reactie in de Britse Evening Standard zegt eigenares Sally Greene op 12 december dat er geen reden tot zorg is en dat de club een 'world-class jazz performance schedule' zal blijven houden. Ronnie Scott's bestaat bijna vijftig jaar en staat wereldwijd bekend als een vooraanstaand jazzpodium.

NIEUWS flitsen

Nieuwe cd met muziek Ilja Reijngoud

Muziek van trombonist Ilja Reijngoud staat centraal op een nieuwe cd met zeven trombonisten, onder wie Bart van Lier, Jörgen van Rijen (solotrombonist van het Concertgebouw Orkest) en Martin van den Berg (Metropole Orkest), en een ritmesectie met onder anderen Rob van Bavel en Martijn van Iterson. Ilja Reijngoud: "Het is moderne Europese muziek met invloeden uit zowel de modern klassieke muziek als wereldmuziek." Voor de podia heeft de trombonist een programma met Fay Claassen en zijn Jazz Quartet in petto. Daarvoor zijn sonnetten van Shakespeare en Oscar Wilde getoont.

Jaarlijks concert voor James Moody Fund

Aan het jaarlijks concert dat saxofonist James Moody geeft om geld in te zamelen voor zijn James Moody Scholarship Fund, nemen dit jaar Bill Charlap, Paquito d'Rivera, Roy Hargrove en Jon Faddis deel. Het 'Moody and Friends Benefit Concert' vindt op 31 maart in New York plaats. Met zijn stichting steunt de saxofonist jonge musici die willen studeren aan het Performing Arts Center van het Purchase College in New York.

Platencollectie naar Vlaams Jazz Centrum

Het Jazz Centrum Vlaanderen in Dendermonde krijgt de vinylcollectie van de Antwerpse Openbare Bibliotheken. Die omvat 8.500 platen. Het historisch archief van het Centrum omvat nu ruim twaalfduizend jazzplaten en ook tal van boeken, foto's en knipsels. Het Jazz Centrum ontving onlangs ook al honderdvijftig, veelal gesigeneerde platen met Revival New Orleans-muziek van een Dordrechtse verzamelaar. De missie van het Jazz Centrum Vlaanderen is de promotie van traditionele jazz en blues in Vlaanderen.

Producer Joel Dorn overleden

Platenproducer Joel Dorn is 17 december in New York aan een hartaanval overleden. Hij was 65. Dorn werkte van 1967 tot 1974 bij Atlantic Records. Zijn eerste productie daar was het album 'The Laws of Jazz' van Hubert Laws. Veel producties volgden, waaronder platen van Roberta Flack, Keith Jarrett/Gary Burton, Herbie Mann, Max Roach, Mose Allison en Rahsaan Roland Kirk. Na zijn vertrek bij Atlantic produceerde hij diverse artiesten voor diverse labels. Midden jaren negentig richtte Dorn 32 Records op, waarop hij onder meer albums uit de catalogus van Muse en Landmark opnieuw uitbracht. De laatste jaren produceerde Joel Dorn albums van onder anderen Jane Monheit en Jacob Fred Jazz Odyssey. Dorn produceerde in de loop van de jaren ook tal van platen met popmusici.

Reünie Return to Forever

Fusiegroep Return to Forever komt van de zomer weer bijeen voor een wereldtournee. De formatie kende in de loop van de jaren diverse bezettingen. Aan de komende reünie nemen deel: oprichter Chick Corea, Stanley Clarke, Al Di Meola en Lenny White. Return to Forever vierde triomfen in de jaren zeventig. Corea: "We plan to take the songs from the albums we made in the '70s and just play them like they've never been played before."

NIEUWS flitsen

Harlem moet John Hicks Row krijgen

In de New Yorkse wijk Harlem zijn stemmen opgegaan om de 139th Street in het vervolg John Hicks Row te noemen. Dat meldt de decembereditie van het blad Jazzimprov. Pianist Hicks overleed in mei 2006. De straat is gelegen in het historische gedeelte van Harlem. Naar verwachting zal begin deze zomer uitsluitel worden verkregen.

Inschrijving ToBe Big Band Battle gestart

Tot 1 maart kunnen amateur- en semi-professionele bigband uit Nederland zich inschrijven voor de ToBe Big Band Battle 2008. Het is de derde keer dat deze wedstrijd wordt gehouden. Plaats van handeling is Papendrecht, Zwijndrecht en Dordrecht; de datum 28 juni aanstaande.

Live-cd Ronald Sniijders Extended Funkband

Fluïtist Ronald Sniijders heeft in december de laatste hand gelegd aan een live-cd van zijn Ronald Sniijders Extended Funkband. Opnamen daarvoor werden 7 september 2007 gemaakt in het Bimhuis te Amsterdam. Ook komen mogelijk tracks op de plaat te staan van het concert dat de groep gaf tijdens het North Sea Jazz Festival 2007. De cd verschijnt naar verwachting deze maand en bevat zowel nieuw werk van Sniijders als een aantal van zijn funky stukken uit de jaren zeventig.

Eric Legnini pater van Dinant Jazz Nights '08

Pianist Eric Legnini is pater van het komende Dinant Jazz Nights Festival. In die hoedanigheid heeft hij een dikke vinger in de pap bij het samenstellen van de programmering. Het festival vindt dit jaar plaats van 18 tot 20 juli. Daarmee wordt het met ingang van deze elfde editie niet langer meer in september gehouden. Het Dinant Jazz Nights Festival voltrekt zich in een grote tent bij de abdij van Leffe.

Nieuwe cd markeert jubileum Toon Roos

Een nieuwe cd markeert het 25-jarig jubileum dat saxofonist Toon Roos dit jaar als uitvoerend artiest viert. De cd, zijn vijfde als leider, heet 'Love Revisited' en wordt 2 februari door Hans Dijkstal gepresenteerd in het Bimhuis te Amsterdam. Op de plaat speelt Roos met pianist Karel Boehlee, bassist Hein Van de Geyn en drummer Joost van Schaik een aantal standards en eigen composities. Roos: "Na de funky jazz van 'The Human Feel' en 'Free At Last' groeide er een sterke behoefte om terug te keren naar de akoestische jazz en de eindeloze mogelijkheden van de standards. Dit kwartet voelt als een privé-jet, waarmee je de spannendste reizen kan maken."

LEES EN LUISTER: klik op <http://www.toonroos.com> en beluister fragmenten van de cd van **TOON ROOS**

PODIA VERVOLG

1e BINNENEDITIE BLUE NOTE RECORDS-FESTIVAL EIND FEBRUARI IN GENT

De eerste indoor-editie van het Blue Note Records Festival vindt op 28 februari en 2 maart plaats in Muziekcentrum De Bijloke te Gent. Onder anderen de Gianluca Petrella Indigo 4, pianist Cecil Taylor en het duo Stefano di Battista/Baptiste Trotignon treden op.

Het tweedaagse binnenfestival richt zich op jazzvormen waar het zomerfestival te groot voor is. Er is plaats gemaakt voor akoestische projecten en meer vrije vormen van jazz. Iedere avond staan twee concerten in de grote concertzaal van het Muziekcentrum gepland. Tussen deze concerten door zijn elders in het muziekcentrum akoestische concerten te beluisteren, waaronder een aantal projecten die speciaal voor het festival zijn opgezet. Het reguliere Blue Note Records Festival vindt in de maand juli plaats. Dit jaar zal dat voor de zevende keer zijn.

Meer weten? Klik op: www.bluenoterecordsfestival.com.

PRIJZEN

GIDEON VAN GELDER WINT JAARLIJKSE PRIJS VAN STICHTING JAZZTALENT

Gideon van Gelder heeft zondag 2 december in Amsterdam de jaarlijkse prijs van de Stichting Jazztalent ontvangen. De 24-jarige Groningse pianist ontving een stipendium van 2.500 euro. De prijs werd voor de negende keer uitgereikt.

De winnaar van de Jazztalent-prijs wordt aangewezen door de jazzdocenten van het Conservatorium van Amsterdam. Van Gelder is daar zojuist afgestudeerd, maar is al een gelauwerd musicus. Al op zijn zeventiende speelde hij mee met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw en drie jaar later stond hij op het North Sea Jazz Festival. En recentelijk kreeg hij een beurs voor een jazzopleiding in New York. Deze maand speelt Gideon van Gelder daar met het Jose James Quartet.

OVERIG

JAZZVOCALISTEN, KENNY G EN CONCORD VERKOCHTEN IN 2007 DE MEESTE PLATEN

In de categorie jazz hebben jazzvocalisten en saxofonist Kenny G vorig jaar in de VS de meeste platen verkocht. Dat blijkt uit de jaaroverzichten van het blad Billboard. De veruit succesvolste platenmaatschappij was de Concord Music Group.

Van Kenny G stonden drie albums in de Top Contemporary Jazz-lijst genoteerd. Michael Bubblé, Diana Krall en Harry Connick Jr. gooiden de hoogste ogen in de Top Jazz Album-lijst. Puur instrumentale serieuze jazz leverde geen hoge verkoopcijfers op, zo leert een blik op de lijsten. In de Top Jazz Album-lijst is het eerste als zodanig te kwalificeren album op nummer 23 genoteerd. Daar staat 'Pilgrimage' van Michael Brecker (WA/Heads Up).

Heeft u jazznieuws? Bijna 2.600 JAZZFLITS-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

OVERIG VERVOLG

NATIONAL JAZZ MUSEUM HARLEM KRIJGT PERMANENTE HUISVESTING

Het National Jazz Museum in Harlem krijgt een vast onderkomen in het voormalig Victoria Theater in New Yorks 125th Street. Het theater, dat ooit het meest luisterrijke van Harlem was en vlak bij het bekende Apollo Theater is gelegen, wordt ingrijpend gerenoveerd en uitgebreid met hoogbouw.

Het museum krijgt expositie- en kantoorruimte in het gerenoveerde gebouw, waarin ook twee theaterzalen zullen komen. De hoogbouw gaat onderdak bieden aan een hotel en bijna honderd appartementen. Het Victoria Theater werd in 1917 gebouwd en had een interieur vol pracht en praal. Projectontwikkelaar Danforth Development Partners heeft toegezegd om de beeldbepalende elementen van het theater in ere te herstellen.

Het National Jazz Museum is sinds vier jaar op de huidige locatie in Harlem gevestigd. Bassist en mede-directeur Christian McBride is de belangrijkste ambassadeur van de instelling. Het museum organiseert regelmatig evenementen om de jazz levend te houden.

Meer weten? Klik op: www.jazzmuseuminharlem.org.

OVERLEDEN IN 2007

Ken Albers: Four Freshmen vocalist en trompettist, 82
Whitney Balliett: jazzschrijver, 80
Bill Barber: tubaïst (lid van de Birth of the Cool-band), 87
Danny Barcelona: drummer, 77
Alvin Batiste: klarinettist, 74

Michael Brecker: tenorsaxofonist, 57
Jimmy Cheatham: trombonist, 82
Buddy Childers: trompettist en bandleider, 81
Alice Coltrane: pianiste, 69
Art Davis: bassist, 73

Andrew Hill: pianist, 75
Nellie Lutcher: pianiste, zangeres, 94
Frank Morgan: altsaxofonist, 73
Sal Mosca: pianist, 80
Cecil Payne: baritonsaxofonist, 84

Oscar Peterson: pianist, 82
Herb Pomeroy: trompettist, 77
Gordon 'Specs' Powell: drummer, 85
Herman Riley: tenorsaxofonist, 73
Max Roach: drummer, 83

Bobby Rosengarden: drummer, 82
Tony Scott: klarinettist, 85
Dakota Staton: zangeres, 76
Al Viola: gitarist, 87
Joe Zawinul: pianist, 75

Samenstelling: Steve Harris

Maandelijks wordt onze website gemiddeld 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

NIEUWS flitsen

Pat Metheny concerteert voor eigen stichting

Het trio van gitarist Pat Metheny (met Christain McBride op bas en Antonio Sanchez op drums) is de belangrijkste attractie van het eerste benefietconcert van zijn Metheny Music Foundation op 7 maart aanstaande. Het concert vindt plaats bij Lee's Summit, de woonplaats van Pat en zijn trompetspelende broer Mike Metheny. De stichting is begin vorig jaar opgericht om waardingering voor muziek te bevorderen. Dat doet zijn onder meer door beurzen aan muziekstudenten te geven.

Eerbetoon JazzXpress aan Ivie Anderson

Op hun nieuwe cd 'For the love of Ivie' betoont de Eric Ineke JazzXpress eer aan zangeres Ivie Anderson. Zij maakte in de jaren dertig tien jaar lang deel uit van het orkest van Duke Ellington. Op de cd, de tweede van de groep van drummer Eric Ineke, zingt Deborah Brown onder meer 'It don't mean a thing', 'Mood Indigo' en 'Your love has failed'. Andere gastsolisten zijn Benjamin Herman en Bart van Lier. De arrangementen zijn van de groepsleden Marius Beets, Rob van Bavel en Sjoerd Dijkhuizen. 'For the love of Ivie' komt uit bij Daybreak en ligt vanaf mei in de winkel.

NIEUW: LEES EN KIJK: klik op
<http://youtube.com/watch?v=JPaZwL8UIGY>
en neem een voorproefje van 'For the love of Ivie'

DE NIEUWE JAZZMOZAÏEK IS NU GRATIS ALS PDF TE DOWNLOADEN

KLIK HIER EN LEES:

http://www.muziekmozaïek.be/nl_jazz/jazzmozaïek_inhoud_nl.htm

THE JAZZ CONNECTION

Door Lex Lammen

CHET BAKER IN DEN BOSCH

Toen ik onlangs voor de ConcertZender een programma over Chet Baker in elkaar stak - Baker in grote bezetting, voor Het Grote Geluid, een programma over bigband-jazz (uitgezonden op 23 december jl.) - borrelde er een onaangename herinnering naar boven.

Het zal goed twintig jaar geleden zijn dat de KRO besloot om radio-opnamen te maken van het Chet Baker Trio, dat met bassist Jean-Louis Rassinfosse en gitarist Philip Cathérine op zou treden op het jazzfestival van Den Bosch. Dat er in ruim twintig jaar heel wat veranderd is bij de Nederlandse omroep, blijkt wel daaruit dat de KRO toen nog bereid was om Baker en zijn collega's 10.000 gulden te betalen voor deze concertregistratie. Dat bedrag - destijds al tweemaal de prijs van een 'gewoon' radio-jazzconcert in het Hilversumse studiogebouw - moest contant betaald worden. Zo was bedongen door Peter Huijts, die namens het management van Wim Wigt een oogje op Baker hield, maar die in dit soort aangelegenheden ook ongeveer de enige vertrouweling van de trompettist was.

Het concert zou op zondagavond plaatsvinden en daarom had ik de envelop met 'flappen' mee naar huis genomen. Mijn eigen auto was defect, maar ik kon meerijden met een KRO-collega, die het allemaal wel eens wilde beleven. Achter in zijn oude Saab pasten met enige moeite ook nog Frits Müller, die zijn schetsboek bij zich had gestoken, en een bevriende psychiater. Ik werd netjes thuis afgehaald. Nog vóór we Amsterdam uit reden, waren we al in een onderhoudende conversatie verwickeld. Per slot van zake gingen we op weg naar een optreden van 's werelds 'most famous junkie'. Plotseling werden we, ter hoogte van Lopik, door een motoragent aangehouden. Of er een meneer Lammen aan boord was, vroeg hij. Nog voor ik kon schrikken, voegde hij daar aan toe dat ik iets vergeten was. Onmiddellijk begreep ik wat hij bedoelde, het geld - al was niet meteen duidelijk hoe de politie kon weten wat ik vergeten was. Met haastige dank zijn wij omgedraaid om de gage op te halen. Mijn vrouw stond klaar met de envelop.

Nadat ze ons had uitgewuifd, was haar in onze garage de dikke envelop opgevallen en in een opwelling had zij meteen de politie gebeld. Gelukkig was men daar bereid om motorcollega's uit te laten kijken naar een chocolakleurige Saab, op weg naar Den Bosch.

Na de tweede start kwamen we op het festivalterrein aan, toen de microfoonrepetitie net was afgelopen. Er was nog tijd voor een snelle hap. Maar de spanning keerde weer terug toen bij aanvang van het optreden de vedette ontbrak. Om toch iets van zich te laten horen, zetten gitarist Cathérine en bassist Rassinfosse maar vast een duet in - 'Satin Doll' geloof ik. In het applaus dook Chet Baker op. Hij ging zitten voor de microfoon en speelde zoals we dat van hem kenden. Opeens was het afgelopen, een knikje naar het publiek en meer niet. Baker was uit het zicht. De envelop, die ik het hele optreden steeds in mijn binnenzak had gevoeld, werd door Huijts opgehaald. Toen ik zei dat ik die zelf wel aan Baker kon geven en dat ik hem en zijn collega's wilde bedanken, werd dat afgewimpeld. Ze zaten al in de auto om die nacht nog naar Milaan te rijden. Waren we tevreden over de opnamen? Nou, dan.

NIEUW: LEES EN LUISTER. Klik op: <http://www.concertzender.nl/swfplayer.php?theme=5&rod=het+grote+geluid&mode=rod&pid=26771&provider=radio6&program=jazzselection&date=20071223&hour=16> en luister naar **CHET BAKER**

Hoe de kwaliteit van het gebodene is geweest, valt niet meer te achterhalen want allerlei banden met concertopnamen zijn in een vlaag van zuinigheid gewist. Het enige souvenir dat ik nog heb, is een pentekening van Baker door Frits Müller. 'Chet Baker, terwijl hij nog niet wist dat jij zijn geld vergeten was' staat er onder.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's 'Het Grote Geluid' en 'The Jazz Connection' zondag op Radio 6.

DE BESTE CD'S VAN 2007

volgens de critici van het Britse blad *Jazzwise*

1. **Empirical**
Empirical
2. **Maria Schneider**
Sky Blue
3. **EST**
Live In Hamburg
4. **Michael Brecker**
Pilgrimage
5. **Robert Wyatt**
Comicopera
6. **Wynton Marsalis**
From The Plantation To The Penitentiary
7. **The Core**
Blue Sky
8. **Gwylim Simcock**
Perception
9. **Vijay Iyer/Rudresh Mahanthappa**
Raw Materials
10. **Gilad Atzmon & The Orient House Ensemble**
Refuge

De recensenten van het Britse blad *Jazzwise* vinden dit de beste tien nieuwe cd's van 2007. Lijstaanvoerder Empirical heeft een bijzonder succesvol jaar achter de rug. De band was begin 2007 nog praktisch onbekend, maar heeft een stormachtige entree gemaakt in de jazzscene. De groep zette zich Europees op de kaart door van de zomer tijdens het North Sea Jazz Festival de EBU Jazz Competition te winnen. Aan het eind van het jaar mochten ze nog een Britse jazzprijs van 4.000 pond in ontvangst nemen, de Peter Whittingham Jazz Award. Met die prijs, eerder onder anderen gewonnen door Soweto Kinch, kunnen ze een tweede album maken. Als beste reissue van 2007 kozen de recensenten van *Jazzwise* 'The Complete On the Corner Sessions' van Miles Davis.

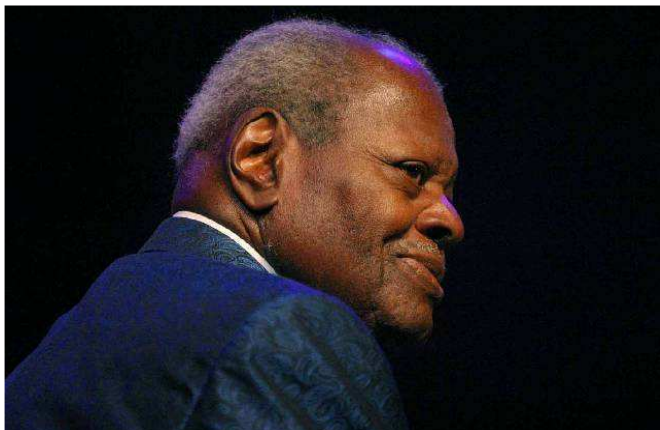
NIEUW: LEES EN LUISTER
Klik op: www.myspace.com/empiricalmusic en luister naar **EMPIRICAL**

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

BEROEMDE OSCAR PETERSON TRIO OP DVD

Voor wie na het heengaan van pianist Oscar Peterson (1925 – 2007) wel over cd's van hem beschikt maar nog niets op beeld heeft, is er nu een dvd waarop het trio in de befaamde bezetting met Herb Ellis en Ray Brown is te bewonderen.

Oscar Peterson tijdens het North Sea Jazz Festival 2005, zijn laatste optreden in Nederland. (Foto: Tom Beetz)

Alleen weet ik niet of dat een opname is uit de jaren vijftig, of van ver daarna. De advertentie in het blad www.jazzmessenger.com rept wel over 'classic performances en rare film footage', inclusief speciale gasten als Ella Fitzgerald, Dizzy Gillespie en, echt verrassend, Quincy Jones. De dvd is getiteld: 'Oscar Peterson Trio – Music in the key of Oscar', op View Video. Op dat label verschenen inmiddels ook de dvd's 'Dizzy Gillespie Quintet – Night in Chicago'; 'Mel Lewis and his Big Band', en 'Louie Bellson & his Big Band', met onder anderen Ack van Rooyen. Die registratie is vastgelegd in Zwitserland, volgens de opgave in het jaar 1953... Als die ongetwijfeld verkeerde datum maar niets heeft te maken met het 'rechtenvrij' uitbrengen van de dvd. Deze vooralsnog onbekende opnamen zijn ook te bestellen bij de Nederlandse jazzspecialzaken.

NIEUW TENORENONDERZOEK

En gelukkig steekt ineens de bezorgdheid de kop op over hoe het verder moet met de tenoren als, wanneer dan ook, Sonny Rollins er niet meer is. Met zijn sterk teruglopende

longinhoud maakt Rollins het zijn nazaten in ieder geval al een stuk gemakkelijker. Koen Schouten schreef in De Volkskrant van 22 november al over een en ander en ook de oprichter van deze JazzFlits, Hans van Eeden, belichtte de zaak nog eens in Flits nr. 20.

De voornaamste klacht is dat alle tenorsaxofonisten zo ontzettend op elkaar lijken, qua geluid en stijl. Er wordt zelfs gevreesd dat conservatoriumdocenten de saxofonisten erop wijzen dat je met een algemeen geluid beter aan de bak zal komen in bijvoorbeeld begeleidingsorkesten. Dat gaat mij te ver.

Markante solisten als Coleman Hawkins, Lester Young, Ben Webster, Don Byas en John Coltrane vind je tegenwoordig niet meer. Dat klopt. Piet Keizer en Sjaak Swart zijn als voormalige rappe buitenspelers ook met voetbalpensioen. Het werd nooit meer wat het is geweest. Dus wordt er na het verscheiden van Rollins ook een nieuwe balans opge maakt. Dat kan natuurlijk nu al gebeuren. Joe Lovano opent de rij prompt herkenbare saxofonisten en ook Chris Potter is inmiddels in het rijke bezit van een eigen sound en dito speeltrant. En dat terwijl hij over een heel complexe creativiteit beschikt. Denken en doen lopen bij Potter geheel synchroon als betrof het beeld en geluid bij een geslaagde opname. Geloof ook maar gerust dat Bradford Marsalis, Joshua Redman en Eric Alexander van alles uitspoken om het geluid te verbeteren. Het is net of dat bij tenorsaxofonisten een grotere rol speelt dan bij andere blazers. Vroeger had ik de beschikking over een saxofoonboekje waarin het dringende advies stond om vooral in een dichtbegroeid bos lange noten te gaan zitten toeteren. Goed voor de 'Tonbildung' luidde de tekst. Is er op dat gebied al eens geluisterd naar Jerry Bergonzi, George Garzone en Stephen Riley? Een eigen geluid is evenwel niet te koop, noch bestaan er pillen voor. En het heeft zeker ook te maken met je lichaamsbouw: longinhoud, het middenrif en je strot spelen een belangrijke rol. Willis Jackson had het een keer over 'sound before speed.' In veel gevallen is die stelling vanwege de snelle tijden waarin we leven volledig omgedraaid. Veel noten spuien gaat ten koste van je volume. Overigens zijn er best een paar saxofonisten uit de school van Rollins te noemen die een flinke keel kunnen opzetten. Het zijn Lew Tabackin en Bennie Wallace. En wat het brede eigen geluid betreft, ook al eens gehoord hoe Hans Dulfer en Tobias Delius ermee omgaan?

MASTERPIECES VOLGENS DOWNBEAT Best cd's of 2007

Je mag aan die sterrenregen voor cd's in DownBeat niet al te veel waarde hechten, maar schielijk kijk je toch altijd even of je sommige hooggewaardeerde producties al in de kast hebt staan. Vijf sterren (*****) is het maximum. En die werden in de categorie 'New' vergaard door: Maria Schneider Orchestra ('Sky Blue') op ArtistShare, en Dino Saluzzi & Anje Lechner ('Ojos Negros') op ECM. Onder de noemer 'History' was er het maximaal aantal sterren voor Willie Colon ('Lo Mato') op Fania; Duke Ellington ('The Complete 1936-1940 Variety, Vocalion and Okeh Small Group Sessions'), en voor Sly & The Family Stone ('Stand!' en 'There's a Riot Goin' On') op Epic/Legacy. Ook de nieuwe Jazz Icons (dvd) vallen voor het gemak maar onder de regeling. En zodoende zijn er vijf sterren toegekend aan de dvd's van Dave Brubeck, Duke Ellington (Concertgebouw), Charles Mingus, Various Artists en Sarah Vaughan. Zie voor recensies JazzFlits 17 en 18 van vorig jaar. De overige Icons, John Coltrane, Dexter Gordon en Wes Montgomery moeten het doen met ****½. De halve ster die vooral Dex wordt ontnomen grenst aan een ernstige vorm van onrechtvaardigheid. Daarom moet je dus die waardeoordelen vaak met een korreltje zout nemen. En toch, als nu is gedaan, wel even vermelden.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

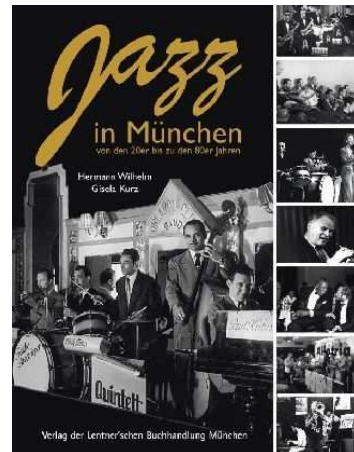
KOLLER CALLING

Wie begin jaren vijftig de Duitse radiozenders afstroopte naar jazz, kwam geheid de naam Hans Koller tegen. Was het niet in een platenprogramma, dan wel tijdens een uitzending van een Duits jazzfestival. Koller had nog maar net zijn kwartet gevormd, waarin de enigmatische en later naar Amerika vertrokken pianiste Jutta Hipp, of via de bemoeienissen van een disc jockey kon hij al opnamen maken voor het Amerikaanse platenlabel Discovery. We horen daarop een nauwelijks van emoties doortrokken muziek, afstandelijk en ingehouden geblazen, alsof de saxofonist bang was dat zijn instrument überhaupt een toon voortbracht: noem het 'cool'. Het was de geest van Lennie Tristano, die ook nog doorwerkte toen in Kollers New Jazz Stars de immer van het predikaat Dr. voorziene Roland Kovac de pianostoel bezette en trombonist Albert Mangelsdorff de gelederen kwam versterken. Koller is naderhand zijn eigen weg gegaan, maar de Tristano-clan heeft hem nooit helemaal losgelaten. Getuige zijn uitspraak dat hij zijn samenwerking met Warne Marsh in 1984 tot de belangrijkste en gelukkigste ontmoeting uit zijn hele loopbaan bestempelde. Bij die samenwerking zet de Oostenrijkse jazzexpert Klaus Schulz echter wel een kanttekening. De tournee die zij samen maakten zou, als duo, muzikaal veel meer betekenis gehad kunnen hebben, als Koller niet leed aan een 'bizar bezettingsidee', een 'Gigantomanie', door aan de twee saxofoons er nóg twee toe te voegen en daaronder nog eens twee piano's te laten aanrukken! Er zijn overigens geen opnamen van bekend. Deze kritische opmerking is een van de weinige die Schulz zich permitteert in een met lof overladen biografie van zijn idool. Schulz was zeer bevriend met zijn onderwerp en zonder een biografie op het oog te hebben legde hij vele van Kollers informeel gedane uitspraken tijdens gesprekken en discussies vast. Het is dan ook bijna een autobiografie geworden. Verder laat de auteur collega's en vrienden aan het woord, zoals uit zijn Weense tijd drummer Viktor Plasil en Joe Zawinul, daarna Kovac, Bernd Konrad en recensenten van het Duitse blad Jazz Podium. Hans Koller (Wenen, 12 februari 1921) speelde als kind reeds viool, maar oefende pas als hij daartoe gedwongen werd. Op zijn veertiende verjaardag kreeg hij een tenorsax en toen ging het van een leien dakje: onderricht in klarinet en saxofoon, luisteren naar de zwarte Amerikaanse bands en spelen waar hij maar spelen kon. Als krijgsgevangene had hij het geluk in de marineband van Sam Donahue te kunnen spelen. Eind 1950 vertrekt hij naar Duitsland en daar hoort hij al gauw tot de Europese prominenten. In Kollers leven passeren vele namen de revue: onbekende maar ook die van Chet Baker, Lars Gullin, Lee Konitz, Eddie Sauter, Benny Goodman, Zoot Sims, Oscar Pettiford, Bob Cooper, Ronnie Ross en de van oorsprong Hongaarse gitarist Attila Zoller, aan wiens vriendschap om onverklaarbare redenen in de jaren negentig een einde kwam. Koller komt in het boek naar voren als iemand die geen compromissen kende. Hardbop interesseerde hem niet, noch "diesen Typ aus Wuppertal, dem Brötz ... dem Brötzmännchen, dessen brutale Geräuschorgie 'Machine Gun' vor einigen Jahren hochgejubelt wurde." Ook in zijn schilderwerk ziet hij zich niet als iemand die als liefhebberij zo nodig een kwast moet hantieren: "Hobby is iets voor mensen die niets te doen hebben!"

Klaus Schulz beschrijft Kollers leven in nog geen 45 pagina's. De ondertitel 'Bild-Biografie' houdt in dat foto's evenzovele pagina's innemen. Ten slotte bevat het boek tal van aanhangsels: een karakterschets aan de hand van trefwoorden en citaten, de tekst van de grafrede die de auteur hield bij Kollers begrafenis in januari 2004, een overzicht van Kollers werk voor het MPS-label, lijsten van composities, platen, films en televisie-opnamen, de Jazz Workshops voor de NDR in Hamburg, zijn exposities, een bronnenlijst en een streng geselecteerd register.

De bijgeleverde cd bevat vijftien opnamen, waarvan ongeveer tweederde uit privé-archieven. Ze bestrijken de jaren 1951 (met een handelsopname van 'Come back to Sorrento' door de band van Freddie Brocksieper) tot 1986 (met een solo geblazen 'Lush life', waar keyboardist Paul Urbanek vijftien jaar later een bijzonder geslaagde deken onderlegde). Ze kunnen slechts een beperkt inzicht geven in het uitgebreide oeuvre dat Koller heeft nagelaten, met name op compositorisch gebied, dat een aantal langere stukken telt. Wie daarvan een breder beeld wil hebben raad ik de discografie aan die Gerard J. Hoogeveen en Coen Hofmann onlangs publiceerden in twee afleveringen van Names & Numbers, nr. 40 en 41. Opvallend afwezig in de biografie zijn de laatste drie cd's die Koller maakte in 1997, 2001 en 2002, alle in Engeland.

Klaus Schulz. Hans Koller : Bild-Biografie. Wenen : Album Verlag, 2007. – 129 p. : ill. ; 23x21 cm + cd. – ISBN 978-3-85164-164-6 geb. Prijs 35 euro

DUITSE GESCHIEDSCHRIJVING

In het kader van de plaatselijke geschiedschrijving deden twee Duitsers in 2003 verslag van de jazzactiviteiten in München. Het werd een klein, groezelig boekje van nog geen honderd bladzijden. Het stak wel zeer scherp af tegen de inspanningen van steden als Dortmund, Keulen en Frankfurt, die fors uitpakten met lijvige, stevig gebonden boekdelen (zie deze rubriek op 15 sept. 2005). De auteurs moeten dat zelf ook ingezien hebben en kwamen onlangs met een uitgebreidere, nu enigszins vergelijkbare uitgave. Behalve de hoofdstukken over Beierse musici als Freddie Brocksieper en Max Greger, en clubs als de Domicile en Allotria kwamen er bijdragen over de AFN en de privé-zender Radio Munich, fotograaf Josef (Sepp) Werkmeister en de in 2006 overleden Hans Ruland, redacteur van een jazzkrant, organisator van concerten, radiocommentator en nog veel meer. De lay-out is veel ruimer opgezet, er is kleur gebruikt en de foto's zijn stukken beter afgedrukt. Een index ontbreekt. >>>>>

JAZZ OP PAPIER VERVOLG

Een cd laat opnamen horen van een concert op 25 januari 1981 door een swingseptet, waarin genoemde Brocksieper en de Schotse trombonist Roy Crimmins. Ondanks alle opwaardering blijft de indruk bestaan dat het jazzleven in München toch van minder betekenis is geweest dan dat in vergelijkbare steden. Nu Berlijn nog.

Voor een beknopt overzicht van de jazz in geheel Duitsland is er een gezamenlijke uitgave van twee eerbiedwaardige instituten. Deze begeleidt een reizende tentoonstelling, waarbij in vijftien hoofdstukjes enkele aspecten worden aangestipt, zoals de historische ontwikkeling, clubs, optredingen, radio, en enkele personages als J.E. Berendt en Albert Mangelsdorff. Opmerkelijk is de constatering van auteur Wolfram Knauer dat de jazz in Hamburg lange tijd de meer traditionele vormen heeft aangehangen als gevolg van de geallieerde bezetting, die, anders dan de Amerikaanse, daar Brits was.

Hermann Wilhelm, Gisela Kurz. Jazz in München : von den Zwanziger bis zu den frühen Achtzigern. – München : Verlag der Lentner'schen Buchhandlung, 2007. – 157 p. : ill. ; 29x23 cm + cd. – ISBN 978-3-9811-4984-5 geb. Prijs 29,90 euro. N.B. Ondertitel op omslag wijkt enigszins af

Deutscher Jazz/German jazz. – München : Goethe-Institut i.s.m. Jazzinstitut Darmstadt, 2007. – 66p. : ill. ; 20x20 cm. – ISBN 978-3-939670-00-1 softc. Tekst in twee talen. Prijs 15 euro

BIMHUIS

Concerttips van Jaap Lüdeke

PHAROAH SANDERS TWEEDAAGSE

Op 27 en 28 januari speelt het kwartet van tenorsaxofonist Pharoah Sanders in het Amsterdams Bimhuis. Het viertal bestaat verder uit pianist William Henderson, bassist Nat Reeves en drummer Joe Farnsworth. Sanders richtte zich aanvankelijk op de vaardigheden van John Coltrane maar vond later zijn eigen weg. Hij zou het Tenorenonderzoek 2008 met glans kunnen doorstaan.

Andere tips deze maand: Amina Claudine Myers (dag 17), de Eric Ineke JazzXpress (18), rietblazer Michaël Attias (1968) en zijn Trio (23). De Belgische lezers kunnen de talentvolle Attias een dag eerder horen in de Hnita-hoeve te Heist-op-den-Berg. De laatste dag van deze maand speelt het kwintet van coming man trompettist Christian Scott in het Bimhuis. Met het oog op de ruime mate van publiciteit die Scott al achter de rug heeft kan je wellicht ook zeggen dat hij al is gearriveerd.

P.S De voorlopige opgave van februari vermeldt nog niets over het Blue Note Records Festival in Amsterdam. Ook het Bimhuis zou daaraan plaats bieden.

Maandelijks wordt onze website gemiddeld 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

DE BESTE CD'S VAN 2007

volgens het Amerikaanse blad *The Village Voice*

JAZZ RECORD OF THE YEAR

- 1. Maria Schneider**
Sky Blue
- 2. Charles Mingus**
Cornell 1964
- 3. Michael Brecker**
Pilgrimage
- 4. Terence Blanchard,**
A Tale of God's Will (A Requiem for Katrina)
- 5. Joe Lovano & Hank Jones**
Kids
- 6. Herbie Hancock**
River: The Joni Letters
- 7. Dee Dee Bridgewater**
Red Earth
- 8. Joshua Redman**
Back East
- 9. Keith Jarrett/Gary Peacock/Jack DeJohnette**
My Foolish Heart
- 10. Abbey Lincoln**
Abbey Sings Abbey

JAZZ REISSUE OF THE YEAR

- 1. Miles Davis**
The Complete On the Corner Sessions
- 2. John Coltrane**
Interplay
- 3. Chu Berry**
Classic Columbia and Victor Sessions
- 4. Andrew Hill**
Compulsion
- 5. Duke Ellington**
The Complete 1936-1940 Variety, Vocalion and Okeh Small Group Sessions
- 6. Lionel Hampton**
The Complete Victor Sessions, 1937-1941
- 7. King Oliver**
Off the Record: The Complete 1923 Jazz Band Recordings
- 8. Roy Haynes**
A Life in Time: The Roy Haynes Story
- 9. Dewey Redman**
The Struggle Continues
- 10. Billie Holiday**
Lady Day: The Master Takes and Singles

Aan deze verkiezing deden ruim vijftig Amerikaanse critici mee, onder wie David R. Adler, Larry Applebaum, **JazzFlits-medewerker Paul Blair**, Nate Chinen, Paul de Barros, George Kanzler, Fred Kaplan, Howard Mandel, Bill Milkowski, Dan Morgenstern en Dan Ouellette.

CD-RECENSIES

HERBIE HANCOCK
River (The Joni Letters)
Verve

De wederzijdse liefde tussen singer/songwriter Joni Mitchell en de jazz is inmiddels genoegzaam bekend. Pianist Herbie Hancock voegt zich nu in het rijtje Mitchell-interpreten met zijn nieuwste cd 'River'. Hij nodigde een aantal jonge zangeressen uit die zich als een vis in het Mitchell-water voelen (Norah Jones, Corinne Bailey Rae, Luciana Souza), en liet Mitchell zelf een nummer zingen. Tot zover niks aan de hand, prima muziek, mooi gezongen en subliem begeleid door de pianist, bassist Dave Holland en drummer Vinnie Colaiuta. Grote vocale verrassing is Tina Turner, die zich met een mengsel van folk en jazz verrassend goed weert in 'Edith and the Kingpin'. Mooi is ook de dansende gitaar van Lionel Loueke in dit nummer. Maar de allermooiste vertolker van de liedjes van de Canadese zangeres is saxofonist Wayne Shorter. Met zijn uitgekende notenkeuze, wonderschone, veelkleurige sound en ongebreidelde fantasie is hij de held van deze plaat. Als een grillige danser kiest hij z'n weg door de nummers heen. In 'Both Sides Now' en 'Sweet Bird' weerklinken echo's van het fameuze Miles Davis Quintet waarin Hancock en Shorter elkaar ook al tot grote hoogten stuwden. De keuze voor 'Nefertiti' als een van de twee stukken buiten het Mitchell-repertoire ligt in dat verband voor de hand, al vraag ik me af waarom er niet nog twee extra stukken van de componiste werden gekozen. Haar muziek is toch interessant genoeg om een hele cd te vullen, lijkt me. Hoe dan ook, 'River' is een ideale cd om liefhebbers van het singer/songwriter-repertoire eens kennis te laten maken met een van de allergrootste nog levende jazzsaxofonisten. (Herman te Loo)

ANGELO VERPLOEGEN
Executive Lounge
EWM

Trompettist Angelo Verploegen staat sinds het eerste uur van de Houdini's in de frontline van deze groep, naast saxofonist Rolf Delfos en tegenwoordig ook trombonist Ilja Reijngoud. Op 'Executive Lounge' is Verploegen echter leider van een groep die veel overeenkomsten vertoont met 'Gate-crash', de band waarmee Eric Vloeimans tegenwoordig zijn opwachting maakt. De namen Verploegen en Vloeimans staan in het jazzmuzikantentelefoonboek trouwens wel heel dicht bij elkaar. Beiden maken nu moderne West-Europese improvisatiemuziek. Bijzonder is dat het project van Verploegen al in november 2005 is opgenomen. Daarmee was hij Vloeimans net iets voor. Dat beide trompettisten op hetzelfde moment bezig zijn met het ontwikkelen van een verwante stijl toont aan dat ze echt vernieuwend zijn. Van

het Bimhuis kreeg Angelo Verploegen in september 2005 'carte blanche'. Hij vroeg voor deze gelegenheid Jeroen van Vliet (Fender Rhodes), Eric van der Westen (bas) en Jasper van Hulten (drums) en daarmee was het project geboren. Verploegen blaast meer richting hardbop en speelt ook wat luider. Van Vliet schittert op zijn toetsen en zet een heerlijke, herkenbare sfeer neer terwijl Van Hulten de band heel transparant en open ondersteunt. Maar vergeet Van der Westen niet; de bassist laat krachtig van zich horen in 'Stone & Fire'. De cd sluit af met een 'oldie' van Verploegen: 'Brad's Feast'. Hij schreef het de dag nadat hij pianist Brad Mehldau voor het eerst live had horen spelen. Er zit zo'n vrolijke lijn in dat je denkt dit al veel vaker gehoord te hebben. Muziek met gevoel voor actualiteit. (Peter J. Korten)

ENRICO PIERANUNZI
Parisian Portraits
EGEA

Deze 'Parisian Portraits' is de tweede heruitgave van een album van pianist Pieranunzi voor EGEA. In 2006 verscheen 'Ontold Story' dat hij in 1993 opnam met bassist Marc Johnson en drummer Paul Motian. 'Parisian Portraits' is een solo-cd en dateert van 1990, opgenomen in de Gimmick-studio in Yerres (Frankrijk). De heruitgave van deze cd is inderdaad de moeite waard. Hij is mooi opgenomen en de muziek boeit. Pieranunzi is in zijn geboorteland Italië (Rome, 1949) erg populair. Maar ook in de rest van de wereld wordt zijn muziek gewaardeerd. Zo is zijn laatste cd een live-album dat in Japan werd opgenomen. De pianist begeeft zich met 'Parisian Portraits' op het traditionele vlak. Naast enkele standards speelt hij acht eigen stukken met een coherente stijl. Denk nu niet direct aan een cocktailpianist want Pieranunzi speelt met vurig Italiaans temperament. Nergens laat hij zijn spel verzanden omdat hij heel creatief en met tomeloze energie weet te improviseren. Daardoor past dit album na achttien jaar prima in de serie 'Historic Collection' van het label. (Peter J. Korten)

THE NEW YORK SESSIONS
The best of; volume 1
Chesky Records

De doorgewinterde jazzliefhebber zal niet snel een sampler kopen. 'The New York Sessions' kan een gunstige uitzondering zijn. Labeleigenaar en producer David Chesky zette acht interessante stukken bij elkaar op deze hybride-SACD. Hij laat horen dat secuur gemaakte opnamen het beluisteren van goede muziek sterk veraangenamen. Natuurlijk is deze sampler reclamemateriaal voor het label. Dat blijkt uit de verhandeling over de gebruikte techniek die in het tekstboekje staat. Alle muziek is opgenomen buiten de studio; kerken, concertzalen en jazzclubs zorgden voor een natuurlijke akoestiek. Opvallend mooi is het bas- en drumgeluid op alle stukken. 'Jazz Folk' is een negen minuten durend stuk van gitarist John Abercrombie met aan zijn zijde bassist Eddie Gomez en drummer Gene Jackson. Op 'Footprints' klinkt de progressieve benadering van trompettist Nicholas Payton. Verder: 'On Green Dolphin Street', 'Never Let Me Go' en Jobims' 'Quiet Nights'. Alle stukken refereren aan de klassieke jazz; kleine bezettingen rondom een centrale microfoon. Dit kleine uur leerzame kwaliteitsmuziek motiveert de luisteraar om op zoek te gaan naar de originele uitgaven. (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

JACOB YOUNG Sideways ECM

Jacob Young is zo'n muzikant die precies past in de stal van ECM-artisten. Hij is Noors, maakt transparante improvisatiemuziek en heeft óók gevoel voor de Amerikaanse traditie. De gitarist werd geboren in Lillehammer (1970) en heeft een Amerikaanse vader. En dat verklaart een hoop. Zijn band The Jacob Young Group bestaat sinds 2002. Samen speelden ze ook 'Evening Falls' (ECM, 2004) vol. 'Sideways' is zijn tweede cd voor het Duitse label. De groepsleden zijn Matthias Eick (trompet), Vidar Johansen (basklarinet en tenorsaxofoon), Mats Eilertsen (bas) en Jon Christensen (drums). Young heeft niet de pretenties een leider te willen zijn. Dat hoeft ook niet omdat de groep een hecht geheel vormt en het groepsgeluid voorrang krijgt. Toch is het voornamelijk Matthias Eick die de aandacht krijgt. Dat komt niet door zijn luide spel, want hij speelt net als Eric Vloeimans fluisterzacht. De leider is wel verantwoordelijk voor alle composities. Langzaam maar overtuigend laat hij vaak de trompet de leiding nemen, zoals op 'Wide Asleep'. Als Young op zijn akoestische gitaar speelt is hij een ware meester. Zodra hij op dat instrument speelt past Christensen zijn drumwerk aan: hij raakt geen trommel aan, maar beperkt zich tot de bekkens. De muziek van de gitarist kan transparant en lieflijk zijn, maar zijn spel is altijd puur, pretentieloos en vooral... mooi.

(Peter J. Kortten)

BO'S ART TRIO Jazz is Free And So Are We! IC Disc

'Jazz is Free And So Are We!' Wat een lekkere ouderwetse titel. Het zou zo van een plaat van Albert Ayler of Pharoah Sanders uit de jaren zestig kunnen komen. Maar laat u niet misleiden, dit is geen retro-freejazz. De vrijheid waar de titel (een kreet van Simon Vinkenoog, die nog even als gast meedoet) op slaat, is de vrijheid om van alles wat je maar wilt jazz te kunnen maken. Want Bo van de Graaf (saxen), Michiel Braam (piano) en Fred van Duijnhoven (drums) zijn bepaald niet eenkennig. Alles wat tot leuke en boeiende muziek leidt, moet kunnen - dat is hun credo. Zo opent deze live-cd met 'Onechte kindertjes', een onvervalste Jordaan-smartlap uit het repertoire van onder meer Willy Alberti. Het drietal speelt hem lekker vet aangezet, tegelijkertijd liefdevol en schmierend. Datzelfde gebeurt ook in Van de Graafs eigen 'SMRTLP' (vult u de A's maar in), en in de tango 'Zachte regen', waarin de saxofonist z'n liefde voor het broeierige geluid van Gato Barbieri tot uiting brengt. Van Duijnhoven draagt 'Breuk' aan, dat gaat over het fenomeen 'break', waarbij het trio een hele bigband lijkt te suggereren. Het is hier dat Vinkenoog komt meedoen, met het gedicht 'A Sane Revolution' van de Engelse schrijver DH Lawrence. Ook in 'Bullebak' komt de aartsvader van de performing poets met een opzweepende tekst. Het liedje komt hier overigens uit het 'Ja zuster, nee zuster'-repertoire waarmee het trio z'n discografie begon. Het is opnieuw een overtuigend bewijs dat je van alles jazz kunt maken, en Bo's Art Trio moet daar vooral mee doorgaan.

(Herman te Loo)

CHRIS POTTER 10 Song For Anyone Universal Music France

Met een voor Chris Potter tamelijk brede grijns meldde hij tijdens het afgelopen North Sea Jazz dat er gelijktijdig twee cd's van hem zouden verschijnen. 'Eén van de twee is met een tentet' liet hij niet zonder trots weten. Dat is dus deze 'Song For Anyone'. Het tentet bestaat uit zijn trio, plus fluit, klarinet, fagot, viool, altviool, cello en gitaar. Alle composities en arrangementen zijn van Potter en zullen nog menig uurtje huisvljijt hebben gekost. De originaliteit viert hoogtij, dat is meteen duidelijk. Je luistert terwijl de zoektocht naar referentiekaders voortdurend op de loer ligt. Onlangs heb ik 'Focus' van Stan Getz en Eddie Sauter op de radio gedraaid, maar die vergelijking gaat meteen al mank. 'Song For Anyone' gedijt als kool door meer voorbereiding en meer studio-tijd en derhalve nog betere muziek. Bovendien zijn de Amerikaanse strijkers tegenwoordig wat meer thuis in het syncoperen. Potter heeft met deze bijzondere productie kans gezien zijn doorgaans creatieve geest nu ook op papier te zetten. Precies ook zoals hij het wilde, lijkt het. Voor hem leidden die expressieve arrangementen, als hij soleert en meestal op tenorsaxofoon, tot een waar verlengstuk van die bewerkingen, waardoor er zelfs nog meer diepte ontstaat. Sentimenteel wordt het in geen geval met die strijkers. Potters intellect verhindert dat. Desondanks weet hij van uitpakken als er soloruimte staat aangegeven. In 'Against The Wind' honkt hij zelfs kortstondig op momenten dat de strijkers hem links en rechts denken te kunnen passeren. Er is echter maar één baas, en dat is de immer overtuigende Chris Potter. (Jaap Lüdeke)

CHRIS POTTER Follow The Red Line; Live at The Village Vanguard Underground Universal Music France

Hoe het zover is gekomen weet ik niet, maar de speelduur per nummer van de stukken op 'Song For Anyone' (zie hierboven) zijn ook terechtgekomen op deze cd en komen zelfs niet in de buurt van de tijden op deze cd. Het eerste stuk hier, 'Train', duurt geen 9'44" maar 15'58". Radiomakers opeleet. Het betekent natuurlijk wel dat er veel soloruimte beschikbaar is. Potter, Craig Taborn op Fender Rhodes, gitarist Adam Rogers en drummer Nate Smith doen het zonder bassist. Wie Rogers kent van zijn Criss Cross-cd's komt nu in aanraking met een soms hevig fuzzende gitarist. Het past allemaal precies in het concept dat Potter secuur uitstippelde voor het groovende viertal. En toch geen botte blowing session, maar wel goedgeplaatste 'tutti's' om de zaak onder de juiste spanning te houden. Je zou bijna denken dat de solist Chris Potter met deze productie op een punt is beland waar zijn prachtig fladderende brein volledig hoorbaar is geworden via zijn saxofoon. Wat een resultaat. Zie ook het Nieuw Tenorenonderzoek, op pagina 6 in deze uitgave. Alweer een aantal jaren geleden vertelde hij in Utrecht (SJU Festival) over het wankele voortbestaan van zijn Amerikaanse contract bij Verve (Universal). Potter, verontwaardigd: 'They threw me out!' Vandaar dat hij destijds is overgenomen door Universal Music France dat hem zeker wel kon betalen. In de VS evenwel verschijnen zijn cd's op Sunnyside Records. Zo gaan die zaken kennelijk. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

WOLTER WIERBOS

3 Trombone Solos

DolFijn Records (info: www.wolterwierbos.nl)

Het werd wel weer eens tijd, dacht Wolter Wierbos. Zijn vorige solo-platen dateerden van respectievelijk 1982 en 1995. Het is nu, op zijn vijftigste, mooi om eens te horen hoe hij ervoor staat. Om maar met de deur in huis te vallen: de nieuwe cd, met de nuchtere titel '3 Trombone Solos', is de meest complete en rijke tot nu toe. 'Wierbos' en 'X-Caliber' kenmerkten zich door een onstuitbare experimenteerdrift, en die heeft nu zijn plek gekregen in het geheel van Wollo's muziek. De Sturm en Drang van de eerste twee platen maakt plaats voor overdachte, maar tegelijk niet minder spontane lyriek en melodierijkdom. Dat wil niet zeggen dat hij nu ineens heel conventioneel speelt. De melodieën zijn soms uitgekiend opgebouwd uit slurpjes, zuchten, geknetter enzovoorts. Maar er is ook ruimte voor bijna Ellingtoniaanse romigheid, en Wierbos kan met ruime streken ook een ballad neerzetten, zoals hij vooral overtuigend doet in de eerste solo, opgenomen in Chicago. Die solo kenmerkt zich verder overigens door een stevig bluesgevoel. In Portland maakt hij dankbaar gebruik van de ruime akoestiek van de First Christian Church. Veel dubbeltonige, didgeridoo-achtige lange lijnen, drones en stiltes om de klank te laten wegsterven. De laatste solo, een thuiswedstrijd in het Bimhuis, is de meest experimentele van de drie. Maar ook hier zijn er momenten van verstillings en ontroering. (Herman te Loo)

BITE THE GNATZE

Wals door het raam

TryTone

Bite the Gnatze is het septet dat gitarist Paul Pallesen sinds 1995 leidt, en dat helaas nog niet de aandacht heeft gekregen die het verdient. De vorige twee cd's kregen een goede pers, maar de band is veel te weinig op de Nederlandse podia te zien en te horen. Aan de muziek kan het zeker niet liggen, zo bewijst het ensemble andermaal op de cd 'Wals door het raam'. Pallesen, die alle composities schreef (of bewerkte, in het geval van de enige 'traditional'), heeft een voorkeur voor liedjes met een lichte weemoed, en daarin toont hij een verwantschap met iemand als Maurice Horsthuis (die eerder ook deel uitmaakte van de groep). Hij weet heel goed sfeertekeningen neer te zetten, en de verhalende titels helpen de luisteraar om zijn eigen beelden erbij op te roepen. Toch is er ook ruimte voor vrolijkheid en subtiele humor, zoals in de vlotte opener 'Als een haas op een kale berg'. De ritmiek maakt hier meteen al duidelijk dat Pallessens muziek niet veel op heeft met de Afro-Amerikaanse jazztraditie. Jasper le Clercq's solo in dit eerste nummer heeft z'n wortels in de Schots-Iers-Amerikaanse folkmuziek.

Voeg daarbij de lapsteelgitar die trombonist Joost Buis af en toe ter hand neemt, en het bottleneckspel dat Pallesen zelf soms laat horen, en dan hebben we een aardig idee uit welke hoek de muzikale wind waait. In het kader van de 'Americana' eindigt de cd met de traditional 'Midnight on the Water'. De groep improviseert rond de melodie, met de titel goed in gedachten, ondersteund door de omfloerste trom van Alan Purves. En dan is het moeilijk om de tranen van ontroering te bedwingen. (Herman te Loo)

stage band coming about

STAGE BAND

Coming About

Morvin Records

De Groningse Stage Band is vooral bekend in Noordelijk Nederland, en in Hoofddorp. Daar hebben ze de afgelopen jaren al drie keer het Nationaal Big Band Concours gewonnen. De muzikanten zijn amateurs en studenten van het Gronings conservatorium. De Stage Band heeft de afgelopen jaren een uitgebreid repertoire opgebouwd, waarmee ze alle kanten op kunnen: recepties, feesten en partijen en niet in de laatste plaats regelrechte jazz. Als bewijs van dit laatste aspect heeft de bigband bij gelegenheid van haar zilveren jubileum de cd 'Coming About' opgenomen met een aantal prachtige en hoogwaardige stukken. Opvallend is dat die uit onverwachte hoeken komen. Zo is er een voor bigband gearrangeerde compositie van Anton Goudsmit. In Henri Gerrits' arrangement heeft 'Flowershop' een heel geslaagde facelift ondergaan. Er staan ook twee stukken op van de hand van componist en arrangeur Maria Schneider: 'Night Watchmen' en 'Coming About'. Zij is de schatbewaarder van de muziek van Gil Evans, van de verfijnde arrangementen met de vele klankkleuren en elegante muzikale bewegingen. Die vinden we ook terug in de integere uitvoeringen van haar composities, zoals de Stage Band die heeft opgenomen. De weidse bewegingen in de composities komen heel mooi tot hun recht.

Het is de band ook gelukt om het eigenwijze stuk 'Mel' van Jim McNeely goed op de cd te krijgen. Het lijkt me dat 'Motten Swing' in het arrangement van Count Basie niet alleen een eerbewijs is aan de 'Count', maar ook een bewijs dat de band nog steeds houdt van het schitterend schetteren in swingstukken. Als bonus is nog een alternatieve pianosolo voor het stuk 'Coming About' toegevoegd. Pianiste Kaja Drakslar had tijdens de opnamen maar even drie verschillende solo's voor dat stuk ingespeeld. Deze take was zo anders dan de solo in het stuk en zo geslaagd, dat dirigent Jeroen Rol besloot om de cd hiermee af te sluiten. Met 'Coming About', uitgekomen op het Harlingse Morvin-label, bewijst de Stage Band opnieuw dat ze zich moeiteloos staande kan houden tussen de vele en steeds beter presterende bigbands in Nederland. (Hessel Fluitman)

CD-RECENSIES VERVOLG

ESRA DALFIDAN'S FIDAN

Colors

Challenge

De muzikale prestaties van Esra Dalfidan zijn omgekeerd evenredig aan haar postuur. De zangeres weet een groot geluid neer te zetten. Ook haar sprankelende vermogen de luisteraar te overtuigen is groot. Bovendien heeft ze een sterke band achter zich: Tobias Klein op basklarinet, Franz von Chossy op piano, Sean Fasciani op bas en Uli Genenger op drums. Vooral de combinatie van stem en basklarinet is erg mooi. De in Duitsland geboren en opgegroeide Turkse studeerde deze zomer af aan het Amsterdamse Conservatorium. Haar hele band heeft een opleiding aan dit instituut gevolgd. Op 'Colors' worden twee stukken in het Turks gezongen. 'Sen gelmez oldun' (Je kwam nooit terug) is een traditioneel Azerbeidjaans liedje. Met veel gevoel vertolkt Dalfidan het verdriet en Tobias Klein treurt passend mee met zijn basklarinet. Het tweede is 'Yalgizam' (Ik ben eenzaam). Met deze stukken slaat de zangeres een brug tussen vocale jazz en Turkse muziek die veel jongeren (ook van Turkse afkomst) erg zal aanspreken. De teksten van het Engelstalig deel van het album zijn van Esra; ze zingt ze met een authentieke oriëntaalse intonatie. De teksten (deels vertaald) staan in het cd-boekje. Dalfidan brengt haar repertoire met verve; ze is enthousiast en overtuigend. Maar ze kan ook droefheid in haar muziek leggen. Deze veelzijdigheid is beslist veelbelovend. (Peter J. Kortten)

DELTA SAXOPHONE QUARTET

Dedicated To You... But You Weren't Listening

Moon June Records

Het Engelse Delta Saxophone Quartet beweegt zich vooral binnen de nieuwe gecomponeerde muziek, en gaat daarbij spannende en gewaagde projecten niet uit de weg. Voor de muziek die we op 'Dedicated To You...' horen, vroeg de groep een aantal componisten om hun visie te leveren op een stuk van de baanbrekende psychedelische en jazzrock-groep Soft Machine. Door die invalshoek is de plaat veel meer geworden dan een soort 'greatest hits' gearrangeerd voor vier saxofoons. De deelnemende componisten stortten zich op elementen uit het typische Soft Machine muziekaalgaam (psychedelica, free jazz, oneven maatsoorten, vamps en grooves, Britse volksmuziek, minimal music, contrapunt). Hierdoor ontstaat muziek die zowel de muziek van de Softs-componisten recht doet als ook een visie geeft van de bewerker. En dat maakt deze cd behoorlijk boeiend. Bovendien is de groep ook niet vies van improviseren, en doet dat in een drietal stukjes ook bijna geheel vrij, slechts uitgaande van de beginnoten van het titelstuk van de cd. 'Dedicated', 'To' en 'You' maken gebruik van de klankmogelijkheden van de groep, uitvergroot met subtiele elektronica. Opvallend aan het lijstje van elf gecomponeerde stukken, is dat er zeven oorspronkelijk van basgitarist Hugh Hopper zijn (die zelf als gast op één stuk, 'Facelift', met zijn karakteristieke fuzzgeluid meedoet). Drie stammen van rietblazer/toetsenist Karl Jenkins, en slechts één van toetsenist Mike Ratledge, in de hoogtijdagen van de band toch de vruchtbaarste en meest uitgesproken componist. De keuze van een drietal bewerkers voor een stuk van Jenkins is overigens duidelijk, want die leveren in alle gevallen wellui-

dende, melodieuze muziek op. Hoestekstschrijver Duncan Heining verwijst terecht naar de Engelse 'pastorale' traditie van componisten als Edward Elgar en Ralph Vaughn Williams. Veel van het werk van Hopper leent zich ook uitstekend voor de Delta's, omdat het daarin draait om minimal music-achtige patronen en spannende grooves en vamps. Voor een ritmisch sterke groep zeer bruikbaar materiaal, dus. Toch leidt de asymmetrische melodie van het titelstuk, een grillige ballad uit het vroegste Softs-repertoire, tot mijns inziens het fraaiste resultaat, sober gearrangeerd door Joe Duddell. Maar verreweg de mafste, en dus leukste herschrijving van de Soft Machine-geschiedenis komt van de hand van Morgan Fisher. De muzikale intrigant, onder de naam Hybrid Kids in de jaren tachtig al verantwoordelijk voor het corrumpen van popliedjes, heeft zich gestort op twee stukken van het magnum opus 'Third'. In 'Outrageous Moon' legt hij 'Out-Bloody-Rageous' van Ratledge en 'The Moon in June' van Robert Wyatt over elkaar heen, zingt zelf de partij van Robert Wyatt, en speelt op elektrisch versterkte draailier een solo die het midden houdt tussen Jimi Hendrix (in wiens voorprogramma de Softs ooit speelden) en Alan Holdsworth (die eind jaren zeventig in de band schitterde). Het is duidelijk dat Fisher fan is van de muziek, die ook heel goed begrijpt en er de humor in ziet. (Herman te Loo)

CHARLIE MARIANO & MIKE HERTING

The Music of Charlie Mariano

Double Moon

JOHN ABERCROMBIE & JOHN RUOCCO

Topics

Challenge Jazz

Twee duo-cd's die veel overeenkomsten hebben, maar ook totaal verschillend zijn. Zo'n eenheid als gitarist John Abercrombie en klarinettist John Ruocco op 'Topics' vormen, elkaar najagend en opladend, zo bedachtzaam en gedragen spelen op 'The Music of Charlie Mariano', altsaxofonist Charlie Mariano en toetsenist Mike Herting. Op de laatste cd gaat het vooral om het werk van Mariano, maar op de plaat staan eveneens een paar composities van Herting, ook al suggereert de titel anders. Het lijkt erop dat de stukken van voor tot achter uitgeschreven zijn. De overgang tussen compositie en improvisatie is lastig te vinden. De 82-jarige Mariano neemt de tijd om zijn muziek te spelen en uit te werken; rust kenmerkt zijn spel. De keuze voor een elektrische piano maakt dat de muziek jammer genoeg kouder klinkt dan deze is.

De gitarist en de klarinettist toveren op 'Topics' de warmst mogelijke klanken uit hun instrumenten. Bij Abercrombie en Ruocco lijkt het alsof de geschreven uitgangspunten als toevallig gevonden worden en dat ze in de geest van die compositie verder spelen en vervolgens met elkaar aan het dollen gaan. Uitdagend, aandragerend, informerend, begeleidend, sturend. Niet gehinderd door technische beperkingen. Met name de improvisaties die om en om met de composities over de cd zijn gestrooid en waarbij de titels de uitgangspunten aangeven die gebruikt zijn: 'Trills', 'Fast and Slow', 'Phrases' en 'Slides'. De gitaar wordt daarbij puur als melodie-instrument gebruikt. Je hoort nergens een vol akkoord. Hoogstens als afsluiting. Een aanrader voor de liefhebbers van snel weefwerk en alert op elkaar reageren. (Hessel Fluitman)

CD-RECENSIES VERVOLG

HORACE PARLAN TRIO

My little brown book

Stunt Records

Wie was ook alweer die pianist op de Charles Mingus-albums 'Mingus Ah hum' (1959) en 'Blues & Roots' (1959)? Een vraag die vermoedelijk niet vaak gesteld zal worden. Het antwoord luidt: Horace Parlan (Pittsburgh, 1931). Vanaf 1972 woonachtig in Denemarken nadat het werk als jazz-pianist in New York hem niet langer kon bekoren. En nu is er ineens een nieuw album van hem: 'My little brown book'. Min of meer een sentimentele reis met repertoire dat teruggaat naar de tijd dat hij bij Mingus, Roland Kirk, Eddie 'Lock-jaw' Davis, Johnny Griffin en Archie Shepp speelde. Maar allerm minst gedateerd. Want meteen valt op hoe fris het klinkt. De opname is gemaakt in de huiskamer van Parlan, met de uitdrukkelijke vermelding dat gebruik is gemaakt van slechts vier microfoons. Twee voor de piano, een voor de Deense saxofoniste Christina von Bülow en een voor contrabassist Jesper Lungaard. Waarmee maar zoveel gezegd wil worden als dat getracht is de intieme sfeer van de huiskamer tot uitdrukking te brengen in de opname. En dat is gelukt. Pianisten Ahmad Jamal en Bud Powell noemt Parlan als zijn inspirators. 'My little brown book' is een sympathiek album. Liefde voor compositie en uitvoering zijn hoorbaar. Muzikale motieven worden zorgvuldig onderzocht en uitgewerkt. Een album, met onder meer werk van Parlan zelf en composities van Strayhorn, Hank Jones en Miles Davis, dat bij de liefhebber van intieme jazz zeker in goede aarde zal vallen. (Frank Huser)

The AURATONES

A cool & danceable adventure

Challenge Records

Vroeger kwam ik als kind wel eens in een warenhuis waar een glazen kast (een soort jukebox) stond met een orkestje van aapjes met strooien hoedjes. Ook wel bimbo-box genoemd. Je deed er een kwartje in en in een mum van tijd stond de hele afdeling te swingen. Nou ja, in mijn herinnering dan. Swingende bigband-, salsa-achtige muziek kwam eruit, met aapjes die op de maat bewogen. Precies die herinnering kwam in mij op toen ik 'A cool & danceable adventure' uit de luidsprekers hoorde komen. Want die 'aapjes' van The Auratones kunnen er wat van met hun avontuur van jazz, soul, latin en funk. Vette blazers gecombineerd met een zwoele Hammond, een swingende 'walking bass' en puntige percussie. En met raffinement! Want knap gemaakt. Het loopt als een trein en het spelplezier spat ervan af. De zevenmans formatie van The Auratones is een bekwaam en hecht spelend orkest. De composities kenmerken zich door solide opgebouwde arrangementen met strakke en prominente beat waarbinnen expressieve soli avontuurlijke creaties worden. Met ingrediënten uit de bebop, hiphop en techno-jazz, overgoten met een sausje van soul en latin opgediend in een funky, jazzy arrangement. Met een gastrol voor de Engelse trompettist Gerard Presencer is dit 'cool' dansfeestje een topplaat. The Auratones past in het rijtje New Cool Collective, The Houdini's, The Jazzinvaders, Monsieur Dubois en bijvoorbeeld The Arnoud Gerritse Funky Case. Kortom, 'A cool & danceable adventure' is een oproep voor de terugkeer van de bimbo-box! (Frank Huser)

DVD-RECENSIE

JOHNNY MEIJER

Master on the accordeon

Alpha Centauri

Naar aanleiding van de vijftiende sterfdag (8 januari 1992) van Johnny Meijer, het onbekende beroemde swingfenomeen uit de Jordaan, werd deze herfst tijdens een accordeonfestival in Winschoten de dvd 'Johnny Meijer: Master of the Accordeon' ten doop gehouden. Een tijdsdocument over een van de grootste swingaccordeonisten, met heel veel muziek. Het gros van de opnamen komt uit 1988, het jaar dat hij 76 werd. Mooie live-opnamen waarin je gewaar wordt wat een ongelooflijke swinger Meijer was. Of hij nou alleen speelde, met zijn vaste bassist Manke Nelis of met een jazzensemble achter zich, het maakte deze Jordanees niet uit. Sterker nog, hoe meer ruimte hij kreeg, hoe meer drive hij kreeg.

De dvd is opgebouwd rond de gelijknamige documentaire van Guus van Waveren over deze accordeonist. Daarin zijn enkele flitsen opgenomen uit concerten. Die concerten staan nu volledig (mag je hopen) op deze dvd. Zo zien we Meijer uitgebreid tijdens een concert in de roemruchte Wieringse jazzboerderij van Max Teeuwisse. Meijer leeft zich helemaal uit, begeleid door het huistrio van Max. Bij een concert in de Amsterdamse Sonestakoepel wordt hij begeleid door onder anderen Frits Landesbergen op vibrafoon. Ook herken je een grijs geworden Herman Schoonderwalt op klarinet. Het mooiste is eigenlijk het stukje muziek dat hij na afloop van zijn verjaardagsfeestje op het Waterlooplein nog even bij een kennis thuis maakt. Dan is Meijer helemaal zelf baas en geniet hij zichtbaar met slechts de paar luisteraars van zijn eigen spel.

Verder zijn er enkele historische opnamen uit de omroeparchieven op de dvd te vinden. In een opname uit 1934 bespeelt hij een harmonicaorgel: niet alleen wordt zijn spel op de accordeon naar een groot draaiorgel gevoerd, hij bespeelt de bassen ook met zijn voeten. Hard werken voor een 22-jarige accordeonist. Heel mooi zijn de opnamen waarin hij achtergrondmuziek maakt bij een maaltijd in een bejaardenhuis, samen met manke Nelis aan de contrabas. Het 'Oh Amsterdam, wat ben je mooi' is voor de luisteraars gewoon een Jordanees liedje, voor de jazzliefhebber is het voluit genieten. Ontspannen speelt hij dan de sterren van de hemel. Bij die serie tv-opnamen vinden we ook Willy Alberti terug, die 'Aan de voet van de ouwe Wester' zingt, begeleid door de accordeonist. Als Johnny Jordaan dan in het refrein de tweede stem mee gaat zingen, kruipen je de rillingen over de rug.

Aan het eind van zijn leven werd Meijer een mopperige muzikant. Toch zijn er mooie momenten tijdens de interviews. Vooral als hij zijn oude opnamen terugluistert en daar vol bewondering en verbazing van geniet. Zich tegelijkertijd wel realiserend dat hij dat niveau echt niet meer haalde. Desondanks komt hij tijdens de meeste live-opnamen goed uit de verf. Opvallend is dat hij daarin ook met zijn mouwen muziek maakt. Hij veegt daarmee langs de knoppen van zijn accordeon en komt zo naar de juiste klank. De dvd 'Master on the accordeon' is genieten met volle teugen. Wel zijn de beelden niet altijd zo professioneel als je nu zou wensen. (Hessel Fluitman)

CONCERTVERSLAGEN

STERKE ARCHIE SHEPP IN PARADOX

Gedurende de laatste dagen van december vond in de Tilburgse jazzclub Paradox het door Paul van Kemenade georganiseerde Stranger than Paranoia festival plaats. Op 28 december trad tenorsaxofonist Archie Shepp op in een sterke set met veel blues en Ellington.

(Foto en tekst: Tom Beetz)

BIG BAD CITY BAND: A TOUCH OF NOIR

Bezetting: Herb Robertson (tp, stem), Wolter Wierbos (tb), Frank Gratkowski (as, kl, bkl), Roby Glod (ss, as), Rik Sturtewaken (vi), Jörg Brinkmann (clo), Santiago Botero (b), Michiel Braam (p) en Michael Vatcher (d, perc).

Datum en plaats: 14 december 2007, Bimhuis, Amsterdam.

De relatie tussen jazz en film noir is beroemd, en Miles Davis' muziek voor 'I' Ascenseur pour l'Échafaud' natuurlijk het beroemdste. Filmer François Olivier besloot om dit verband nieuw leven in te blazen middels een compilatie van (beroemde) film noir-fragmenten, plus live muziek. Voor dit laatste werd pianist/componist Michiel Braam aangezocht, en hij schreef wat korte thema's, waarop een speciaal samengesteld ensemble kon 'bonsaïen' (improviseren op z'n Braams). Na de première op 1 juni in Dudelange (Luxemburg) kwam nu het (eenmalige) vervolg in het Bimhuis. De compilatie opende met vooral veel beelden van 'jazzmuzici' in films, en dat gaf een wat ongemakkelijk gevoel. Soms ging de band mee met wat er op het doek werd gespeeld, soms was er een wat losse relatie. Pas toen er grootstedse beelden van wolkenkrabbers verschenen, en het orkest een typische Braam bigbandswing-pastiche inzet, kwam het geheel muzikaal op gang. Daarna zagen we vooral veel grote filmhelden uit het genre (Humphrey Bogart, Lauren Bacall, Edward G. Robinson, Henry Fonda, Janet Leigh enzovoorts) langskomen, en konden we concluderen dat er in de jaren veertig en vijftig van de vorige eeuw toch wel heel bijzondere filmbeelden werden gemaakt. De Big Bad City Band becommentarieerde ze, soms fraai illustrerend, soms van humoristische kanttekeningen voorzien (zoals een scène in een badhuis waarbij Gratkowski z'n klarinet leek leeg te drinken). Braam maakte subtiel gebruik van de klankkleuren van z'n ensemble, waarbij de strijkers een opvallende rol speelden. De drie jonge (ex-) studenten van het Arnhemse conservatorium maakten indruk.

Toch had de formule ook z'n zwakke kant, want hoe fraai de beelden ook waren, en hoe bijzonder de muziek ook was, er miste een echte spanningsboog. De beeldfragmenten waren wel wat thematisch bij elkaar gezet, maar een verhaallijn of een duidelijke opbouw ontbrak. Hierdoor zakke de uitdaging voor de musici (die anderhalf uur, zonder pauze, speelden) naar het einde toe wat weg, terwijl je als publiek juist op het tegenovergestelde zit te wachten. Misschien is het een idee om dit orkest nog eens te laten opdraven, maar dan met een complete (stomme?) speelfilm. Ik denk dat de resultaten dan nog bevredigender zullen zijn.

(Herman te Loo)

STEFAN LIEVESTRO SEXTET

Bezetting: Stefan Lievestro (bas), Jasper Blom (ts), Mete Erker (ts), Jesse van Ruller (gt), Harmen Fraanje (p) en Hans van Oosterhout (d).

Datum en plaats: 4 januari 2008, Harmonie Leeuwarden.

SLAGWERKER FRUSTREERT MOOI CONCERT

Stefan Lievestro heeft ruim vijftien jaar als bassist in diverse groepen en groepjes meegedraaid. Rond de tijd dat hij in 2005 de Deloitteprijs won, stelde hij het sextet samen waarmee hij 4 januari optrad. Daarvoor vroeg hij mensen van verschillende pluimage. Om te beginnen twee tenorsaxofonisten. De introverte Jasper Blom en de meer (ook letterlijk) rondborstige Mete Erker. Als gitarist werd Jesse van Ruller aangezocht en de jonge hond Harmen Fraanje werd de pianist. Hans van Oosterhout kwam achter het drumstel te zitten.

De groep presenteerde zich met luide en heftige muziek, met een hoog energiegehalte. Het openingsnummer van het concert, 'Alarmstufte Rot', was echte machomuziek. Dat lag vooral aan de drummer. Met zijn overdadige cymbal-werk smeerde hij alles dicht. Hij overstemde de beide tenoristen, de gitarist zag je alleen spelen en de bassist hoorde je nauwelijks onder het geluid van de bekkens uitkruipen. Het geluid van de bekkens detoneerde enorm.

Gelukkig waren er ook veel rustige momenten, vooral na de pauze, waarbij de bekkens wel naar behoren werden bespeeld. Zodoende was er alsnog veel te genieten. Van het spel van de pianist bijvoorbeeld. Het was een plezier om zijn accenten te volgen. In 'Don't Worry, I'm a Trained Professional' mocht je zijn spelen dromerig noemen. De twee blazers werkten nauwkeurig samen, speelden unisono of gingen hun eigen weg, al naar gelang de compositie dat vroeg. In 'Crypton Crooks' bijvoorbeeld toverde Blom slierten geluid uit zijn ontkoppelde mondstuk, terwijl Erker gewoon het thema blies, dwars door de 'weirde' geluiden van de rest van de band heen. Later was Bloms tenorsax weer compleet en speelden hij en Erker weer gebroederlijk samen. Mogelijk kwam het doordat er na de pauze veel nieuwe nummers werden gespeeld, dat het volumeneveau veel lager was. De verrichtingen van de muzikanten werden daardoor toegankelijker. Het accent lag meer op de gitarist. Velen in de zaal zullen dat met welgevallen hebben aangehoord. Hij is een van de favorieten van de luisteraars. Van Ruller heeft in deze groep een naar verhouding bescheiden rol, omdat zowel de pianist als de blazers en ook de bassist muzikaal en solistisch veel te vertellen hebben. Dan is het samen delen. Jammer van het storende werk van de drummer. (Hessel Fluitman)

HERBIE HANCOCK over...

... de invloed van Miles Davis:

"Anfang der sechziger Jahre war ich dann ein richtiger Jazz-Snob, bis ich Pianist in der Band von Miles Davis wurde. Der war alles andere als ein Jazz-Snob – er hörte Jimi Hendrix, Manitas de Plata, Cream, Stones. Ich habe Miles Davis so bewundert, für mich war er der King of Cool. Wenn er etwas toll fand, hörte ich es auch. So öffnete ich mich anderen musikalischen Einflüssen, weil ich so hip und cool wie er sein wollte."

... de band van Miles Davis:

"Wir hielten die Fahne qualitativ wertvoller Musik hoch und wollten gleichzeitig die Stimmung der Zeit musikalisch zum Ausdruck bringen. Wir nannten das, was wir machten, kontrollierte Freiheit. Miles hörte sich die Avantgarde jener Tage an, und dann machten wir es auf unsere Art. Die Musiker, die sich dafür entschieden, ausschließlich Free Jazz zu spielen, suchten keine Verbindung zur Tradition des Jazz. Die Band von Miles Davis ging einen anderen, einen musikalisch neuen Weg. Die Protestformen, Zorn und Schuldzuweisung, motivierten uns nicht so sehr, Miles ging es eher um Ermutigung und Hoffnung."

... de huidige jazz:

"Die Konventionen in der Jazz-Tradition haben sich seit Jahrzehnten nicht wesentlich geändert. Dass der Schlagzeuger vom Anfang bis zum Ende eines Stückes spielt – muss das für alle Zeit so sein? Oder die Struktur, der Ablauf von Thema und Soli, der Umgang mit Tempi – muss das immer alles zum Verwechseln ähnlich klingen? Dass das Solo auf den Harmonien der Melodie gründen muss – das ist doch eine total alte Denkweise. Es gibt viele Arten, das Leben zu sehen und zu meistern. Und ich versuche das auch mit der Musik. Das ist mein Statement zum Jazz: Dass Jazz offen ist, die Welt der Musik immer wieder neu zu sehen und zu gestalten. Jazz ist ein schöpferischer Ausdruck der Zeit, in der wir leben."

... de onderliggende waarden van de jazz:

"Die Idee des Jazz ist ein gutes Beispiel für den kreativen Zugang zum Alltag – Teamwork, Arbeit für gemeinsame Werte, gute Musik, der Mut zum Risiko, die freie Auseinandersetzung über Ideen, das Interesse, die Dinge zu verändern. Das sind Werte aus denen meine Musik gebaut ist."

Bron: Die Zeit, 28 september 2007

Klik hier op: www.thejazz.com en luister direct!

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

IN MEMORIAM

In de afgelopen weken zijn er enkele jazzmusici overleden die in de dagelijkse media waarschijnlijk niet genoemd werden of zullen worden. Voor de liefhebbers van de traditionele jazzvormen wil toch even aandacht aan hen besteden. Eind november overleed in India de Engelse bassist en sousafonist **Jim Bray**. Hij werd geboren op 24 april 1927 en is dus 80 jaar oud geworden. Bray begon zijn carrière rond 1950 in de bands van Lonnie Donegan, Bill Brunskill en kwam in maart 1953 bij Ken Colyer's Jazzmen. Toen Colyer deze band na een jaar verliet nam Chris Barber de leiding over. Jim Bray bleef bij het orkest tot augustus 1955. Hij stapte toen over naar de Humphrey Lyttelton Band. Na bijna twee jaar ging hij ook hier weg en na wat freelance werk kwam hij bij de Graham Stewart Seven. Dat duurde slechts een jaar. Bray werd in 1960 gevraagd bij de Bruce Turner Jump Band, waar hij tot 1965 bleef. In dat jaar vertrok hij naar India en werd daar leraar Engels aan de Hyderabad Public School. Na zeven jaar kwam hij terug in Engeland, deed weer veel freelance werk tot hij in 1975 lid werd van Bill Brunskill's Jazzmen. Dat duurde zo'n tien jaar. In die tijd trad hij ook regelmatig op met zijn oude makkers uit de jaren vijftig: de Chris Barber Reunion Band. Vanaf het midden van de jaren negentig ging hij tijdens de koude wintermaanden naar India en speelde in de warmere tijd weer in Engeland bij diverse formaties.

Op 4 januari overleed een andere Engelse jazzmuzikant, trompettist **Keith Smith**. Op 17-jarige leeftijd begon hij trompet te spelen en deed dat al gauw in een plaatselijke tradband. In 1960 en 1961 speelde hij in de bands van respectievelijk bassist Micky Ashman en trombonist Mac Duncan. Smith ging in 1962 voor het eerst naar New Orleans waar hij goed bevriend raakte met George Lewis. In 1965 en '66 woonde hij in New Orleans, speelde veel met de plaatselijke musici en begon ook een eigen 'fish & chips'-tent. Daarmee had hij zoveel succes dat de lokale maffia hem zelfs bedreigde. Met diverse musici uit New Orleans toerde hij door Europa en van 1972 tot eind 1974 was hij vaste trompettist in Papa Bue's Viking Jazz Band. Daarna speelde hij in allerlei landen, onder meer Japan en richtte in 1976 de groep Hefty Jazz op, waarmee hij diverse lp's en cd's opnam. In 1983 en '84 organiseerde Keith Smith enkele tournees met oud-Armstrongmusici. Ook zorgde hij voor enkele theaterproducties zoals 'Stardust Road' (tribute to Hoagy Carmichael), 'Swinging on Tenth Avenue' (gewijd aan George Gershwin) en 'Let's Do It' (gewijd aan Cole Porter). De laatste muzikant die kortgeleden overleed is een Nederlander: bassist en trombonist **Alfred Smidt**. Hij werd 73 jaar. De oudestijlliefhebbers kennen hem vooral van zijn periode dat hij met Bert de Korts Dixieland Pipers speelde (tweede helft jaren zeventig). Maar ook andere jazzvormen beheerste hij. Zo speelde hij ook bij Gijs Hendriks en de Skymasters.

Gerard Bielderman is jazzdiscograaf (<http://home.tiscali.nl/tradjazz>) en onder meer medewerker van Doctor Jazz.

Heeft u jazznieuws? Bijna 2.600 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

ACHTERGROND

'VRIJVAL VAN RECHTEN LUIDT EINDTIJD VAN DE JAZZ IN'

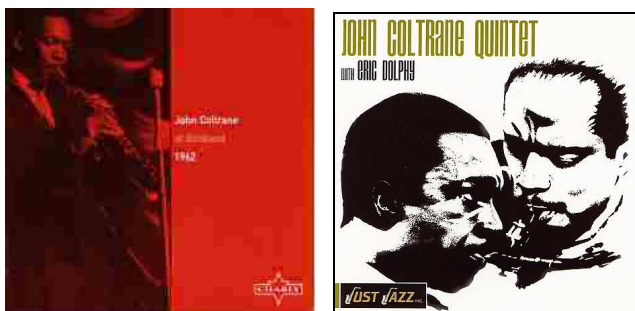
Na vijftig jaar vervallen de rechten van geluidsopnames. Alle muziek tot en met 1957 behoort inmiddels tot het publieke domein toe. Dat lijkt een goede zaak voor jazzliefhebbers. Maar die vrijheid heeft ook een keerzijde, vindt jazzjournalist Rainer Wein. In het decembernummer van het Duitse blad *Jazzzeitung* kondigt hij het einde van de jazz aan.

Ook Wein stond eens te juichen bij het vrijvallen van rechten. Grote platenmaatschappijen laten het schromelijk afweten als het om de heruitgave van jazz gaat en jazzliefhebbers konden mooi de gaten gaan vullen met eigen producties, zo dacht hij toen. Inmiddels is hij een andere mening toegedaan.

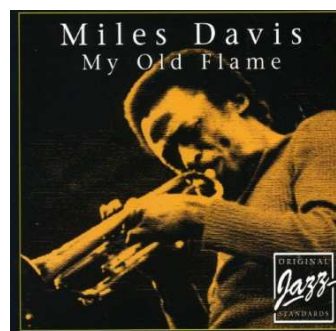
Zoek de verschillen:
Links het logo van OJ**Classics** en rechts van OJ**Standards**

De eerste rechtenvrije heruitgaven kwamen in de jaren zeventig op de markt. Voor die heruitgaven grasduinden de producenten in de nalatenschap van de jazzpioniers. In de jaren tachtig kwam het swingtijdperk aan bod en een decennium later de bebop. Momenteel zijn de jaren vijftig aan de beurt en spoedig volgen de jaren zestig. Al die rechtenvrije muziek levert een enorm aanbod aan spotgoedkope jazz-cd's op. Rainer Wein ziet ze liggen bij tankstations, tijdschriftenzaken etc. Vaak is het gebodene een ratjetoe en ontbreekt het aan (correcte) informatie over bezettingen, opnamedata, componisten en de opnamestudio. Want rechtenvrij betekent niet dat complete originele langspeelplaten onder hun originele naam in de originele hoezen mogen worden heruitgegeven. Die rechten behoren de oorspronkelijke platenmaatschappij of hun huidige licentiehouders toe. Die partijen deïnzin echter steeds vaker terug voor goedverzorgde reïssues en laten het materiaal liever op de plank liggen dan het uit te brengen in de door goedkope cd's 'verpeste' markt, stelt Wein.

Links: John Coltrane: 'Live at Birdland' (Charly Records)
Rechts: John Coltrane Quintet with Eric Dolphy (Just Jazz)

Door het gestaag vervallen van steeds meer rechten zal het aanbod van de goedkope rechtenvrije cd's hand over hand toenemen, verwacht Rainer Wein. Dat doet hem het ergste vrezzen. Temeer daar hij ook producenten op de markt ziet verschijnen die het niet zo nauw nemen met de regels en bijvoorbeeld ook tracks heruitbrengen waarvan de rechten nog niet verlopen zijn. "Toon maar aan dat de opname van latere datum is", zo lijken ze te denken. Wein legde bijvoorbeeld de hand op een cd van het Just Jazz-label met de titel 'John Coltrane Quintet with Eric Dolphy'. Een cd waarop een exacte kopie van vinyl staat van het album 'Live at Birdland', opgenomen in 1962. Dat album is ook te koop bij Charly/Affinity in een versie waarvoor gebruik is gemaakt van de originele opnametapes. Wel tegen een hogere prijs. En dan het Duitse ZYX Music. Dat bedrijf verdeelde jarenlang de cd's van de OJC-reeks (Original Jazz Classics) van de Concord Music Group. Sinds het beëindigen van die overeenkomst worden ter vervanging cd's onder de naam OJS (Original Jazz Standards) aangeboden met rechtenvrije opnamen en een verdacht veel op de OJC-reeks lijkend logo (zie afbeeldingen hiernaast). En inderdaad zonder veel informatie over bezettingen, opnamedata etc.

Miles Davis: 'My Old Flame' (OJS)

Rainer Wein ziet het allemaal met lede ogen aan. Niets lijkt meer heilig. Wat blijft er over van een serieuze jazzbenadering als er de komende jaren steeds meer muziek vrij komt? De jazz zal het niet overleven, denkt hij: "Hier in der lebendigen Realität bleibt uns nur eine Art Jazzpop erhalten, eine jazzhaltige Limonade für Gehörminderjährige, ein netter Musikstudentenulk, schmerzfreies Lalala für Mädchen." (Hans van Eeden)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Kortzen, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen *Jazzmozaïek* en *Jazz Bulletin*. **Abonnement:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Website JF:** Henk de Boer. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**

LEZERSREACTIES

DE JAZZKANT VAN JOHNNY MEIJER

Recentelijk verscheen de documentaire 'Johnny Meijer: Master on the Accordeon' van Guus van Waveren op dvd (zie ook pg. 13 van deze JazzFlits). Lezer Ben IJpma uit Heemskerk vindt dat de jazzkant van deze accordeonist vaak onderbelicht wordt. Daarom vraagt hij hiervoor nog eens aandacht in JazzFlits.

"Neem zijn optreden met de Dutch Swing College Band op het Hammerveld Jazzfestival in Roermond op 3 augustus 1975. Maar ook heeft hij opgetreden met de avant-gardisten van de jaren zestig zoals Archie Shepp en Willem Breuker, hoewel dit pas gebeurde begin jaren tachtig.

Zelf ben ik opgegroeid in de Indische buurt in Amsterdam Oost waar in de jaren vijftig volop accordeonverenigingen en mandolineorkesten waren. Als je op een mooie zomeravond door de buurt wandelde, dan waren de klanken van de wat melancholieke accordeons of de vrolijke klanken van het mandolineorkest al van verre te horen. Buurt- en leeftijdgenoot Willem Breuker heeft dit ook regelmatig gehoord en op de muziek die hij later is gaan maken waren de accordeonen mandolinemuziek mede van invloed.

In een van de zeldzame opnamen die Willem Breuker met Misha Mengelberg heeft gemaakt - op 14 januari 1969 voor Radio Nederland Wereldomroep - werd Breukers compositie

'Serendipity' gespeeld door een groep met daarin Tonny Pels-Waard op mandoline en Leo Bogart op accordeon. Verder spelen mee Han en Peter Bennink, en Bert Koppelaar. Deze opname is uitgebracht op ICP 007/008. Hiermee toont Willem Breuker al vroegtijdig zijn affiniteit met de muziek en klanken die zijn jeugd mede hebben beheerst. Zijn grote bewondering voor het virtuoze spel van Johnny Meijer heeft hij tot uiting gebracht in

zijn nummer 'Muziek voor Johnny Meijer', uitgevoerd door Johnny Meijer zelf samen met het Willem Breuker Kollektief op 3 maart 1980. Uitgebracht op een BV Haast-elpee ter gelegenheid van de tentoonstelling 'Muziek in Amsterdam' in het Amsterdams Historisch Museum. Het nummer duurt slechts 2.57 minuten, maar wat een samengebalde virtuoze swing met een stuwend Kollektief erachter. Hier haalt hij echt alles uit de kast. Het is één van de mooiste jazzopnames van Johnny Meijer die ik ken.

Wat een hoogtepunt had moeten worden in de jazzcarrière van Johnny Meijer, zijn optreden met Archie Shepp op het North Sea Jazz Festival in 1981, werd een fiasco. Shepp was bij toeval in contact gekomen met Johnny Meijer en wilde graag met hem spelen op het North Sea Jazz Festival. Samen met bassist Harry Emmerly en drummer Eric Ineke. Helaas had volgens insiders zowel Shepp als Johnny Meijer

te veel gedronken, waardoor het concert faliekant mislukte. Eric Ineke heeft later verklaard dat beiden zo vals klonken dat hij de opnamen nog steeds niet heeft durven beluisteren. Wel zijn er twee prachtige foto's te zien van Meijer met Archie Shepp en Harry Emmerly op de site van fotograaf Hoshisato: (www.hoshisato-travel.blogspot.com)

De tragiek werd voor Johnny Meijer nog groter omdat daarna een voorgenomen plaatopname met Archie Shepp werd geannuleerd. Een opname die door vele jazzliefhebbers met spanning tegemoet werd gezien (in 1987 maakte Shepp wel een cd met bassist Harry Emmerly: 'Tribute to Wilbur Little'). Gelukkig heeft Johnny Meijer in 1990 nog de kans gekregen om een prachtige jazzplaat te maken voor Dureco onder de titel 'Body and Soul' met jazzmusici van hoog kaliber: Frits Landesbergen op vibrafoon, Jacques Schols op bas en John Engels op drums.

Dit late eerbetoon aan Johnny Meijer is ook een eerbetoon aan de vader van een van mijn jeugdvrienden uit de Indische buurt, Willem Westheider. Zijn vader was kolenboer en was helemaal 'mesjogge' van Django Reinhardt en Johnny Meijer. Wanneer ik bij hem naar jazz kwam luisteren en dat was in de jaren zestig vooral Coltrane, Mingus, Monk en Dolphy, zei hij steevast als ik binnenkwam: "Luister eerst even naar Django Reinhardt en Johnny Meijer, want Johnny kan swingen als de pest."

Ben IJpma, Heemskerk

MEER AANDACHT VOOR PIERRE COURBOIS

Drummer Pierre Courbois gaf eind 2007 een reeks concerten met verschillende formaties. Ten onrechte is hier volgens H. en W. Valenties in JazzFlits geen verslag van gedaan. Zij vinden dat symptomatisch voor de wijze waarop Pierre Courbois in Nederland wordt bejegend.

"Onlangs trad Pierre Courbois voor de eerste keer sinds lang weer op. Hij gaf vijf concerten in vier verschillende formaties: in Zaandam, Leiden, drie keer maar liefst, en in het Bimhuis. Het Waterland trio en de combinatie met Jasper van het Hoff hadden al meer dan ongeveer twaalf jaar niet meer opgetreden, een unieke kans dus. Wij hebben een paar concerten bezocht en waren in alle staten over het hoge muzikale peil. En swingen: onvoorstelbaar! Zelfs de volkomen vrije stukken. We wachten met spanning op de programmering van de ConcertZender, die alles schijnt opgenomen te hebben en hopelijk ook gaat uitzenden. Groot was onze verbazing dat in JazzFlits niets is geschreven over deze gigantische optredens. Het lijkt er op dat Pierre Courbois al ruim veertig jaar lang niet echt serieus wordt genomen in Nederland. De Boy Edgar Prijs is daar een goed voorbeeld van. Maar ook zegt niemand er iets over dat al die fusion-jongens nu furore maken met een concept dat Courbois al weer bijna veertig jaar geleden heeft bedacht. De Nederlandse geïmproviseerde muziek wordt altijd aan Breuker en Mengelberg toegeschreven. Courbois was al in 1961 bezig, toen Misha nog volop bebop speelde met Piet Noordijk (waar wij niets op tegen hebben: integendeel) en Willem Breuker nog niet eens een saxofoon had. Geschiedvervalsing heet dat. Gelukkig denken ze in het buitenland anders over Pierre Courbois."

H. en W. Valenties

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om e-mails in te korten, te redigeren of te weigeren en is niet verantwoordelijk voor de inhoud ervan.

CORRECTIE

op nummer 20 van jaargang 5

Bij zijn concerttips in het laatste nummer van 2007 tipte Peter J. Korten het concert van **Timuçin Sahin** en Randy Brecker op 22 december in het Rotterdamse Lantaren/Venster. Abusievelijk schreef hij daar dat Timuçin Sahin een bubble neck-gitaar bespeelt. Dat had natuurlijk een double neck-gitaar moeten zijn.

The logo for JazzMasters features the word "JAZZ" in a large, bold, black sans-serif font, followed by "MASTERS" in a smaller, green, sans-serif font. Both words are set against a white background with a subtle reflection effect below them.

MEER JAZZ OP: WWW.JAZZMASTER.NL